

ÉLETÜNK

XLV. évf. 3. szám (45. Jg. Nr. 3)

Az európai magyar katolikusok lapja

2013. március

A HIT SZERETETET ÉBRESZT

A pápa nagyböjti üzenete

A péteri szolgálatából visszavonuló XVI. Benedek pápa utolsó nagyböjti üzenetét A szeretetben való hit szeretetet ébreszt címmel fogalmazta meg.

(...) *A hit azt jelenti, hogy minden képességünkkel személyesen ragaszkodunk az ingyenes és „szenvedélyes” szeretet kinyilatkoztatásához, amellyel Isten szeret bennünket, és amely Jézus Krisztusban mutatkozik meg teljesen. A Szeretetisten-nel való találkozás nemcsak a szívünket, hanem az elménket is bevonja ebbe a válszadásba: „Az élő Isten megismerése út a szeretet felé, s amikor a mi akaratumk igent mond az Ő akarátára, ez az igen egyesíti az értelmet, az akaratot és az értelmet a szeretet mindent átfogó aktusában. Természetesen ez egy folyamat, állandó útonlét: a szeretet soha nincs »készben«, nincs beféjezve” (Deus caritas est – 17.). Ebből ered, hogy minden kereszténynek és legfőképpen a karitatív tevékenységgel foglalkozóknak szüksége van a hitre, az Istennel való találkozásra Krisztusban, „mely fölébreszt bennük a szeretetet, és megnyitja szívüket a felebarát számára úgy, hogy számukra a felebaráti szeretet már nem egy kívülről rájuk erőltetett parancs, hanem a hitük következménye, mely a szeretetben tevékeny” (uo. 31. a). A keresztény olyan ember, akit meghódított Krisztus szeretete, és ettől a szeretettől ösztönözve – „Krisztus szeretete sürget minket” (2Kor 5,14) – mélyen és konkrétan nyitott a felebaráti szeretetre (vö. uo. 33.). Ez a magatartás mindenekelőtt annak tudatából születik meg, hogy az Úr szeret minket, megbocsát nekünk, sőt még szolgál is bennünket. „A hit Isten szeretetének befogadása, mely szeretet Jézus kereszten átszírt szívében nyilvánult meg, és szeretetet hoz létre...” (vö. uo. 7.)*

Az egész keresztény élet nem más, mint válszadás Isten szeretetére. Az első válsz éppen a hit: ahogyan teljes rácsodálkozással és hálával befogadunk egy rendkívüli, isteni kezdeményezést, mely megelőz és buzdít minket. A hit „igenlő” válsza az Úrral való barátság csodálatos történetének kezdetét jelenti, amely megtölti létünket, és teljes értelmet ad neki. Isten azonban nem elégszik meg azzal, hogy befogadjuk ingyenes szeretetét. Ő nemcsak szeret minket, hanem magához is akar vonzani és olyan mélyen átforgalmazni, hogy Szent Pállal együtt azt mondhassuk: már nem én élek, hanem Krisztus él bennem (vö. Gal 2,20).

Amikor teret engedünk Isten szeretetének, hasonlóná válunk hozzá, részesei leszünk magának a szeretetének. A szeretetére való megnyílás azt jelenti, hogy hagyjuk, hogy Ő éljen bennünk és vezessen minket, hogy vele és benne szeressünk, és úgy szeressünk, mint Ő. Hitünk csak így válik valóban tevékenyvé a szeretetben (vö. Gal 5,6), és Ő így fog bennünk maradni (vö. 1Jn 4,12).

A hit azt jelenti, hogy megismerjük az igazságot és ragaszkodunk hozzá (vö. 1Tim 2,4); a szeretet pedig azt, hogy az igazságbn „járunk” (vö. Ef 4,15). (...)

(Folytatás a 2. oldalon)

Március 15. – nemzeti ünnep

IMA A HAZÁÉRT

Istenünk, eléd hozzuk nemzetünk sorát: örömeinket és gondjainkat. Nálad keressük a békét, amelyet a világ nem adhat meg, és a boldogságot, amelynek egyedül Te vagy a forrása. Add, hogy felismerjük és elmélyítsük hitünk értékeit, s azokat figyelmes szeretettel tudjuk átadni téged kereső testvéreinknek. Adj reményt, hogy saját akaratumk önző érvényesítése helyett a te gondviselő vezetésedre bízzuk magunkat. Add, hogy felelősséggel munkálkodjunk a gyermekek és az ifjúság jövőjéért. Nemzetünkért és nemzetünk nevében felemeljük a szívünket, hogy a te közelségedben megtisztuljanak gondolataink, értelmünk és akaratumk. Vezess minket napról napra közelebb ahhoz a célhoz, amelyet elterveztél számunkra! Áldd meg és őrizd meg népünket, hogy általunk és közöttünk felépülhessen a te országod!

Ámen.

A PÁPA LEMONDOTT PÉTERI SZOLGÁLATÁRÓL

Szent Péter hajójának kormányzásához és az Evangélium hirdetéséhez szükség van mind a test, mind a lélek erejére – fogalmazott február 11-én délelőtt XVI. Benedek pápa, amikor három szenttéavatási ügyben összehívott konzisztórium során bejelentette: február 28-án lemond péteri szolgálatáról.

„Kedves Testvérek! – mondta latin nyelven szólva a jelen lévő bíborosokhoz XVI. Benedek pápa. – Nemcsak a három szentté avatás miatt hívtalak össze benneteket erre a konzisztóriumra, hanem azért is, hogy közöljem veletek döntésemet, amely nagy jelentőségű az Egyház élete számára. Miután ismételtelen megvizsgáltam lelkiismeretemet Isten előtt, eljutottam arra a bizonyosságra, hogy erőnlétem előrehaladott korom miatt már nem alkalmas arra, hogy megfelelő módon gyakoroljam a péteri szolgálatot.

Nagyon jól tudom, hogy ezt a feladatot, spirituális lényege miatt, nem pusztán tettekkel és szavakkal, hanem szenvedéssel és imával is teljesíteni kell. Azonban a mai világban, amely gyors változásoknak van kitéve, és a hitélet szempontjából nagy jelentőségű kérdések rázzák meg, Szent Péter hajójának kormányzásához és az Evangélium hirdetéséhez szükség van mind a test, mind a lélek erejére. Ez az erő az utóbbi hónapokban olyan mértékben csökkent bennem, hogy el kell ismernem: képtelen vagyok jól megfelelni a rám bízott szolgálatnak.

Ezért, tudatában e tett súlyosságának, teljes szabadsággal kinyilatkoztatom, hogy lemondok szolgálatomról mint Róma püspöke, mint Szent Péter utóda, amelyre 2005. április 19-én a bíborosok révén kaptam megbízatást. 2013. február 28-án este 8 órától a római székhely, Szent Péter széke üresnek nyilvánítandó. Az illetékeseknek konklávét kell összehívniuk az új pápa megválasztására.

Kedves Testvérek! Teljes szívemből köszönetet mondok nektek azért a szere-

tetért és munkáért, amellyel velem együtt hordoztatok szolgálatom súlyát, és bocsánatot kérek minden hibámért. Most ajánljuk az Anyaszentegyházat Legfőbb Pásztorá, a mi Urunk, Jézus Krisztus gondjaiba. Fohászkodjunk Szent Anyjához, Máriához, hogy anyai jóságával segítse a bíboros atyákat az új pápa megválasztásában. Ami engem illet, a jövőben is teljes szívvel kívánom szolgálni Isten Szent Egyházát imának szentelt életemmel.”

*

Miután a pápa bejelentette lemondását, Angelo Sodano kardinális, a bíborosi kollégium dékánja a testület nevében arról biztosította a pápát, hogy most is közel állnak hozzá, mint ahogyan pápasága ragyogó nyolc évén keresztül. Angelo Sodano felidézte 2005. április 19-ét, amikor a konklávét végén remegő hanggal feltette a kérdést: Elfogadod-e kánoni megválasztásodat pápává? – Az akkor megválasztott pápa pedig, bár szintén meghatottan, nem késlekedett, hogy igennel válaszoljon, bízva az Úr kegyelmében és Mária, az Egyház Édesanyja anyai közbenjárásában. Máriához hasonlóan azon a napon a pápa igennel válszolt, és megkezdte pápaságát a folytonosság jegyében, amelyre olyan sokszor utalt beszédeiben az Egyház történelmét illetően. Folytonosságban 264 elődjével a péteri székhelyen a történelem kétezer éve során, Péter apostoltól, az egyszerű galileai halásztól kezdve a múlt század nagy pápáiig, Szent X. Piusztól Boldog II. János Pál-ig.

(Folytatás a 3. oldalon)

„KERESZT FÉNYE FELRAGYOGJON”

Hamvazószerda reggelén írom e sorokat. Különös, de ma nem a vekker ébresztett, hanem Szent Pál ezekkel a szavakkal: „itt az óra, hogy felébredjünk az álmából” (Róm 13,11). S mielőtt a másik oldalra fordulhattam volna, új figyelmeztetést kaptam: „Ébredj, aki alszol!” (Ef 5,14). Nem kellett gondolkodnom azon, hogy mit is várjak e mostani nagyböjttől. Semmi más, csak azt az egyet, hogy felébredjek az álmából. Végre legyen képes az éber, összeszedett, egységben látó figyelemre, mely nem kába, nem álmodozik, ábrándozik, de nem is szétszór, nem kószál össze-vissza, nem menekül valaminek lát-szó semmiségeibe, hanem csak egyetlenre figyel, az Egyetlenre. Jó lenne szentségimádásban élni. Ahogy Jézus mindig imádásban élt, és él most is, az Atya imádásában. Éjszakai imádságai, rejtekbe vonulása ennek kitüntetett órái. A pusztai tartózkodása is ilyen kitüntetett idő. A Szentlélek erejével tér ide, és mindvégig a Lélek vezetése alatt áll (Lk 4,1–4).

Csakis a Lélek vezetésével lehetünk képesek a pusztai figyelemre, arra a vá-

gyott figyelemre, mely éber, összeszedett, nem leegyszerűsítő, hanem egységben látó. A Szentlélekről Jézus azt mondja, hogy ő az igazság Lelke, Isten valóságának a Lelke (Jn 15,26). Egyedül „Isten Lelke” (Róm 8,14) az, aki „mindent átlát, még az Isten mélységeit is... Isten titkait nem ismeri senki, csak Isten Lelke” (1Kor 2,10–11). Isten Lelke az, aki a valóságot, Isten Egyszerűségét nem leegyszerűsítve látja és láttatja, hanem ezerszínűségének harmóniájában, ellentétességek, ellentétek egységében.

Isten valóságát Jézus mutatja meg. Ebben a nagyböjtben meghívást kapunk arra, hogy mi is, miként a három tanítvány, Péter, János, Jakab, Jézussal lehessünk imádságának éjszakájában (Lk 29,28–36). Jézust vakítóan felfénylő fehér ruhában látják. A fehér minden szín egysége. Ilyen egység Jézus személyisége, *coincidentia oppositorum*, „ellentétek keresztelési pontja” (Vas István). Ezen az éjszakán a tanítványok beavatást kaptak a dicsőség és szenvedés egységének titkába. Miközben Jézust dicsőségében szemlé-

lik, közben a róla szólók a szenvedéséről beszélnek: „Mózes és Illés Jézus exodusáról – távozásáról, élete végéről – beszélgettek, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie” (Lk 9,31). A felhőből, az isteni jelenlét sátorából az Atya Jézust az ő kiválasztott Fiának nevezi, és ezzel tudtára adja a három apostolnak, hogy Jézusban teljesedik be mindaz, amit Izajás próféta az Úr szenvedő szolgájáról énekel (Iz 52,13–53,12). Fölkészítést kapnak arra, hogy akinek arcát most villanásszerűen dicsőségben látják, annak arcát majd látják a szenvedés, az agónia halálos gyöttrődésében.

Jézus arcának ez a kettős egy valósága elénk tárja, hogy „a szenvedés és boldogság egysége Isten titka” (Francois Varillon: Isten alázata és szenvedése 222.). Isten békéje, harmóniája „a szenvedés és boldogság összhangja” (uo. 198.). „Isten a szeretet” (1Jn 4,8), de „a szeretet öröme egyben a szeretet szenvedése is. Gyengeségem szeretné szétválasztani őket, elűzni a szenvedést, és birtokolni az örömet.

(Folytatás a 6. oldalon)

HITÜNK KÉRDÉSEI

Hit és kultúra

Az ember szellemiségének látható, fogható, érzékelhető, világszinten meg tapasztalható, sőt már az Univerzumban is behatoló jele a kultúra. A kultúra a latin *colere* (= művelni, megművelni, kiművelni) szóból származik. Ennek egyik jellemző formája a rét, amelyet az ember fölszánt, bevet vagy a legkülönbébb módon megtervezett díszkertekbe illeszt be. Számos állat van, amely a természetes legelőkön szerzi táplálékát, de nincs kultúrája, amelyvel tervszerűen átalakítaná a füves tajajt, amelyen legel.

A kultúra másik, még jellemzőbb formája az, amely az ember tudatos és tervezett szellemi kibontakozását, nevelését, sőt testi-lelki voltának átalakítását szolgálja. Ennek egyik látványos jele, amikor szellemiségével az ember saját testének „szobrászaként” képes a súlyát, alakját megtervezni, agyát műtétileg alakítani, és testét gyógyítani, sőt technikailag módosítani. A legdrámaibb jel mégis az, hogy képes a radikális megtérésre, mint Pál apostol vagy Szent Ágoston, de arra is, hogy jóból gonosszá váljék. Utóbbi egészen addig juthat, hogy valaki szórakozását, sőt élete értelmét a tudatosan és rendszeresen megtervezett sorozatgyilkosságban találja meg, miközben felesége, gyermekei vannak, és tisztas állampolgárnak ismerik. Egy állat nem esik bűnbe, és nem ismeri a megtérést. A genetikailag beléprogramozott ösztönöket követi, akkor is, amikor találekónyan alkalmazkodik az adott élethelelyzethez, de alkalmazkodóképessége maga is programozott.

A földi élővilág keretében az állatoknak csak úgynevezett „funkcionális”, vagyis genetikailag beléjük programozott „intelligenciájuk” van, mint a gépeknek. Joggal beszélhetünk tehát programozott teremtsérről, akkor is, ha az nem gépies. Egyedül az embernek van kreatív intelligenciája. Kultúrájának ez az alapja, alkotó akaratának kivitelezőképességével párosulva – amely a tudományban, a művészetben, a technikában, a politikában, de a sportban is áthidalhatatlan szakadékokat jelent ember és állat között –

az alkotóképesség révén az ember nyitott az érzékfölötti valóságokra, beleértve transzcendens hitét is.

Az emberi kultúra irdatlanul nagy kiállításából csak néhány részletet emelhetünk ki a hit szerepét illetően. Az emberiség őskorát és annak kulturális nyomait megidézve elsősorban a szobrok, a sziklára mintázott képek és a temetkezés, majd később a templomok jelentik a tapasztalati bizonyosságot, hogy a Homo sapiens lényegi jellemzője a transzcendens hitre való beirányzottsága, jelképes szóval: transzcendens tekintete.

A Krisztus előtt 27 ezer évvel élt, úgynevezett sungíri ember temetkezési kultúrája bámulatba ejtette a kutatókat, mert az teljesen ellentmondott a darwinista elvárásoknak, éppúgy, mint az altamirai barlangrendszer csodálatos őskori fal-festményei, amelyeket a darwinisták egy ideig csalásnak minősítettek. Az őskori barlangfestmények transzcendens vonatkozásait a szakemberek is elismerik. Nem véletlenül nevezték el Altamirát az európai őskor „Sixtus-kápolnájának”. Az őskori temetkezések és a világfák ábrázolásai – bár bizonyos naivitással, mégis – egyértelműen tükrözik a túlvilág hitét és reményét, amely az ember természetében gyökerezik. A városi kultúrák, az építkezés kibontakozása pedig a templomok megszámlálhatatlan sorát és formáját eredményezte, a sokat emlegetett babiloni tornyokkal, amelyek szintén templomok voltak, miközben a csillagok kutatására is szolgáltak. Összekötötték a tudományt a vallással, mint a napkeleti bölcsek esetében. Sőt Stonehenge „kőkorszaki obszervatóriuma” is összekapcsolta a kettőt, jelezve, hogy a tudomány hosszú időn át a valláshoz kapcsolódott, még egyes görög filozófiái körökben is (például a pitagóreusoknál). Tehát elhibázott volna ezek keletkezésére az olyan magyarázat, amely az égbolt ókori kutatását megfosztaná a vallási vonatkozástól s vele a transzcendens hittől.

Az őskori művészet emberi sajátosságának jele a legegyszerűbben úgy érzékelhető, hogy a majom is használja esz-

köznek a botot, mint az ember. De a botot csak az ember díszíti ki. Az ember-szerű lények, az úgynevezett *hominidák* is használták a barlangokat lakóhelyül, de azok falait vagy mennyezetét csak az ember díszítette festményeivel vagy rajzaival. Mert ez jelenti a kultúrát.

Az ember transzcendens hitének emlékművei a magasba törő egyiptomi vagy inka piramisok és a nagyszerűen megtervezett görög templomok, az Akropolisztól Agrigentóig. Ázsiában a mohamedán vagy a buddhista templomok sokaságát se hagyjuk ki, mint ahogyan külön említést érdemelnek az olyan templomokkal telített városok, mint Velence. De a zseniális görög kultúra egésze sem kivétel. Annak vallási eredetét és gyökereit egyértelműen elismerik a szakemberek. A keresztény középkor megcsodált katedrálisai külön is figyelmet érdemelnek azzal, hogy az emberi kultúra olyan ágait összegezték, mint az építészet, a szobrászat és a festészet vagy a mozgó figurás toronyóra, s mindehhez járul a zene, a kórusének meg a színjátszás. Még egyes kivételes jelentőségű technikai remekművek is a vallásos hithez kapcsolódtak, mint a római Pantheon vagy a firenzei székesegyház kupolája.

Mindez csupán csekély ízelítő képzőművészeti múltunkból. S nem véletlenül idézzük annyiszor Heinét, a német költőt, akit a francia gótikus dómok látványa rendített meg. Ő megvallotta, hogy akik ezeket a remekművű katedrálisokat építették, azoknak még volt hitük. S hozzátette: „Nekünk már csak kételyeink vannak”. Felismerése azért is jelentős, mert ahhoz a belátáshoz vezet, amely szerint hit nélkül nem lehet igazán nagyot alkotni. S ebben nemcsak az istenhitről van szó, hanem az alkotásba vetett hitről is, amely külön figyelmet érdemel.

„Szenvedés nélkül nincs kultúra”, fogalmazta meg emlékezetesen a neves angol filozófus, Bertrand Russel. Ennek mintájára az is elmondható, hogy „hit nélkül nincs kultúra”, újra hangsúlyozva, hogy az ateistának is megvan a saját hite, amikor például a semmiből eredezteti a világegyetemet és az embert, vagy amikor a véletlennel próbálja magyarázni az evolúciót, holott a matematika valószínűségével mérve mindkettő totális képtelenség.

Boda László

IMASZÁNDÉKOK

Márciusra

Általános szándék: Hogy növekedjék a természet iránti megbecsülés, annak tudatában, hogy az egész teremtetés Isten műve, melyet Ő rábízott az emberi felelősségre.

A jezsuita Xavier Jeyaraj, aki a rend római központjában dolgozik, így ír e havi szándékkal kapcsolatban.

„1962-ben születtem, és az indiai Tamil Nadu állam egyik falujában nőttem fel, ahol szüleim földművesek voltak. Gyermekkoromban minden reggel elkísértem apámat a mezőre, hogy vigyázzak a földekre, vele együtt dolgozzam, vagy segítsen őt egyéb földművelői munkák végzésében. Amikor megérkeztünk a birtokunkra, azzal kezdtük, hogy szandálunkat lehúztuk és a kerítésre akasztottuk. Soha nem tapostuk a földet szandállal a lábunkon, hasonlóan a templomba való belépéshez.” Ő sose kérdezte, apja sose magyarázta el, miért. „Eszembe jut, amit az Úr sügött Mózesnek: »Olld le lábadról sarudat, mert a hely, amelyen állsz, szent föld!«”

„Ugyancsak igaz, hogy ma, amikor visszatérek a faluba, ahol szüleim éltek, látom, hogy traktorok váltották fel az ökröket, és a gazdák ritkán tapossák a mezőket úgy, hogy ne húzták volna lábukra a megfelelő csizmákat. Műtrágya váltotta fel a természetes trágyát; a rizs és egyéb gabonafélék helyét magas hozamú termékek foglalták el.”

A föld, a víz, a termények, az erdők (amelyek az általunk belélegzett levegőt tisztítják): minden ezen a földön a pénz és hasznát hozó árucikk szintjére süllyedt. Használjuk és visszaélünk velük, szennyezzük meg pusztítás tényezői lettek. „Mi, emberek, elképesztő erőszakot hajtottunk végre Földünkön. Feldúltuk háborúkkal és egyéb pusztító tevékenységekkel.”

Az utóbbi négy évtizedben rengeteg menekültet termeltek olyan lassú összeomlások is, mint a globális éghajlatváltozás, a tárolók szertelen építéséből adódó áradások – és persze a földrengések, orkánok, vízőnők, a szököár... Van-e még remény?

A szerző indiai szülőfalujában az öreg parasztok össze-összejönnek és megtárgyalják „a régi szép idöket”, amikor még nem ismerték a föld termékenységét pusztító modern vegyszereket. Úgy tűnik – mondja Jeyaraj atya –, a helyreállításnak, a természet megbecsülésének hosszú útja megkezdődik.

„Imánkat kapcsoljuk a Szentatyáéhoz, abban a reményben, hogy meg tudjuk övni Földanyánkat, és mindazt a teremtményt, amelynek ő a hordozója! Bárcsak megtanulnánk, hogy igazi értéke szerint tiszteljük és becsüljük a csodálatos isteni teremtetést! Bár tudnánk a világmindenség igazi öreiként cselekedni, hogy mindenki békében élhessen ezen a Földön!”

Missziós szándék: Hogy a püspökök, a papok és a diakónusok az Evangélium fáradhatatlan hirdetői legyenek a föld végső határáig.

„Mindenkor hirdessétek az Evangéliumot! Ha szükséges, használjatok szavakat!” Assisi Szent Ferenc buzdította így a testvéreit.

Vegyük szemügyre az imaszándéknak két, egymást kiegészítő jellegzetes elemét. a) A közelmúltban és a jelenben az Evangélium bizonyos szolgálatainak nyilvános botrányai rendítik meg az Egyház szavahihetőségét, munkájának hatékonyságát. b) Többfelé a világban vallási felkelők, terroristák támadják meg és viszik vértanúságba az Evangélium papi szolgálait.

(Folytatás a 6. oldalon)

A HIT...

(Folytatás az 1. oldalról)

Sosem választhatjuk el egymástól a hitet és a szeretetet, és sosem állíthatjuk őket szembe egymással. Ez a két teológiai erény erősen összetartozik, és tévedés lenne közöttük ellentétet vagy egyfajta „dialektikát” látni. Egyrésztől ugyanis nagyon korlátozó az a magatartás, amely annyira határozottan a hit prioritására helyezi a hangsúlyt, hogy alábecsüli, és szinte leértékeli a konkrét, karitatív tetteket, és pusztán általános humanitárius tevékenységnek tekinti azokat. Másrésztől viszont az a nézet is korlátozó, amely a szeretet és a tevékeny szeretet túlzott többségét vallja, azt gondolva, hogy a tettek helyettesítik a hitet. Az egészséges lelki élethez szükséges, hogy egyaránt óvakodjunk a fideizmustól és az erkölcsi aktivizmustól is.

Keresztény létünk abban áll, hogy folyamatosan felmegyünk az Istennel való találkozás hegyére, majd onnan leereszkedünk, és magunkkal hozzuk az onnan fakadó szeretetet és erőt, hogy magának Istennek a szeretetével szolgáljuk testvéreinket. A Szentírásban látjuk, hogy az apostolok buzgósága az Evangélium hirdetése iránt, amely hitet fakaszt, milyen szorosan kötődik a karitatív gondoskodáshoz, a szegények szolgálatához (vö. ApCsel 6,1–4). A szemlélődésnek és a tevékenységnek – amit valamiképpen

Mária és Márta alakja szimbolizál az evangéliumban – az Egyházban egymás mellett kell léteznie és egymást kiegészítenie (vö. Lk 10,38–42). Az elsőbbség mindig az Istennel való kapcsolaté, az igazi evangéliumi megosztásnak pedig a hitben kell gyökereznie.

Előfordul, hogy a „szeretet” (karitás) kifejezést úgy próbáljuk körülírni, hogy az szolidaritást vagy egyszerű humanitárius segítséget jelent. Fontos azonban emlékeznünk arra, hogy a legnagyobb karitatív tevékenység éppen az evangelizáció, azaz „az Ige szolgálata”. Nincs jótekönyebb, azaz karitatívabb cselekedet a felebarát iránt, mint megtörni Isten Igéjének kenyerét, az Evangélium jó hírének részesévé tenni, bevezetni őt az Istennel való kapcsolatba: az evangelizáció az emberi személy legnemesebb és legátfogóbb fejlődését segíti elő. Ahogy Isten szolgálja VI. Pál pápa írja a *Populorum progressio* kezdetű enciklikában: Krisztus hírüladása az emberi fejlődés első és legfőbb tényezője. (...)

Szent Pál efezusiakhoz írt levelének egyik kifejezése az, amely talán a legjobban kifejezi a hit és a karitatív tevékenységek kölcsönös viszonyát: „Kegyelemből részesültetek a megváltásban, a hit által, ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka. Nem tetteiteknek köszönhetitek, hogy senki se dicsekedhessék. Az ő alkotása vagyunk: Krisztus Jézusban jótettekre teremtett minket; ezeket az Isten előre elrendelte, hogy

bennük éljünk” (2,8–10). Ebből megértjük, hogy az egész megváltó kezdeményezés Istentől jön, az ő kegyelméből, a megbocsátásából, melyet befogadunk a hitben. Ez a kezdeményezés távol áll attól, hogy korlátozza szabadságunkat és felelősségünket, inkább hitelessé teszi ezeket, és a karitatív tettek felé irányítja. Ezek nem elsősorban emberi erőfeszítések gyümölcsei, amiből érdem származna, hanem a hitből születnek, a kegyelemből fakadnak, melyet Isten bőségesen felkínál. A hit tettek nélkül olyan, mint egy fa gyümölcsök nélkül: ez a két erény kölcsönösen egymást feltételezi. A keresztény életre vonatkozó hagyományos útmutatásokkal a nagybőjt éppen arra hív minket, hogy tápláljuk hitünket Isten Igéjének figyelmesebb és kitartóbb hallgatásával, a szentségekhez járulással, ugyanakkor arra is hív, hogy a böjt, a bűnbánat és az alamizsna konkrét gyakorlásával is növekedjünk a szeretetben Isten és a felebarát iránt. (...)

Kedves Testvérek! Ebben a nagybőjti időszakban, amikor a kereszt és a feltámadás eseményének ünnepére készülünk, amelyben Isten szeretete megváltotta a világot és bevilágította a történelmet, azt kívánom mindnyájatoknak, hogy éljétek át ezt az értékes időszakot, élessézzék fel hiteteket Jézus Krisztusban, hogy belépjétek szeretetáramába, amellyel szereti az Atyát és minden testvérét, akikkel találkozunk életünk során. □

A PÁPA...

(Folytatás az 1. oldalról)

„Őn azt mondta, hogy mindig mellettünk lesz tanúságtételével és imájával. Mint ahogy a csillagok tovább ragyognak az égen, úgy ragyog majd mindig számunkra is pápasága csillaga. Szentatyánk, Ön mellett állunk, és kérjük áldását” – zárta szavait Sodano bíboros.

*

Erdő Péter bíboros február 11-én az alábbi körlevéllel fordult az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye híveihez és papjaihoz.

„Főtisztelendő Paptestvérek! Kedves Testvérek!

Értesülve Szentatyánk, XVI. Benedek pápa lemondásáról, amely február 28-án lép hatályba, kélát adunk az isteni Gondviselésnek mindazokért a kegyelmekért és ajándékokért, amelyekben XVI. Benedek pápa apostoli szolgálata által az Egyházat és az emberiséget részesítette. Különös szeretettel emlékezünk vissza Egyházunk és hazánk iránti nagylelkű jóindulatára, melynek egyik kiemelkedő jele volt szent életű vértanúink boldogá avatása.

Kérjük a mindenható Isten áldását Benedek pápa személyére, a Római Egyházra és egész Katolikus Egyházunkra. A Boldogságos Szűzanyának, az Egyház Édesanyjának, Szent Péter és Pál apostoloknak, valamint védőszentjének, Szent Józsefnek közbenjáró szeretetébe ajánljuk Szentatyánk személyét és Egyházunkat.”

*

Federico Lombardi szentszéki szóvivő a pápa bejelentését követő sajtótájékoztatóját azzal kezdte, hogy a Szentatya döntése mindenkit meglepett, a konzisztóriumra érkezett bíborosok sem tudtak az egyházfő szándékáról.

Lombardi az eseményt kommentálva előbb idézte a pápa szavait: „tudatában vagyok e tett jelentőségének, teljes szabadsággal jelentem ki, hogy lemondok szolgálatomról mint Róma püspöke, mint Szent Péter utóda”. Ez a nyilatkozat különösen fontos jogi szempontból. Az Egyházi Törvénykönyv 332. kánonjának második paragrafusában ugyanis ez áll: „ha úgy adódik, hogy a római pápa lemond hivataláról, az érvényességhez szükséges, hogy a lemondás szabadon, annak kijelentése pedig szabályosan történjék, de nem szükséges, hogy bárki is elfogadjja”.

A két alapvető pont tehát a szabadság és a nyilvánosságra hozás kötelezettsége. A pápa most szabadon nyilvánosságra hozta akaratát a konzisztóriumon – magyarázta Lombardi. XVI. Benedek pápa február 28-án, este 8 órákor fejezi be péteri szolgálatát, amelyet addig az időpontig teljes mértékben gyakorol. Attól a perctől kezdődik a „Sede vacante”, azaz a római szék megüresedése, amelyet kánonjogi szempontból az Egyházi Törvénykönyv, valamint az Universi dominici gregis kezdetű apostoli konstitúció szabályoz.

A mostani nyilatkozat összhangban van azzal, amit XVI. Benedek pápa már kijelentett Peter Seewaldnak adott, *A világ világossága* című interjúkötetében. A könyvben két határozott kérdés a lemondás lehetőségére vonatkozik. Benedek pápa válaszában elmondta: „Amikor nagy a veszély, nem lehet elmene-külni, ezért nincs most itt az ideje a lemondásnak (utalással a szexuális visszaélésekre és így tovább – tette hozzá Lombardi). Éppen az ehhez hasonló pillanatokban ki kell tartani, és le kell győzni a nehéz helyzetet. Ez a véleményem. Le lehet mondani egy békés pillanatban, vagy egyszerűen akkor, ami-

kor már az ember nem bírja tovább... Amikor egy pápa világosan tudatára ébred, hogy már nem képes fizikailag, értelmileg és lelkiileg elvégezni a rábízott feladatot, akkor joga, sőt bizonyos körülmények között kötelessége, hogy lemondjon.”

Személyesen rendkívül nagy csodálattal fogadtam a pápa lemondásának hírért, a Szentatya nagy bátorságáért, lelke szabadságáért és nagy felelősségtudatáért szolgálatát illetően – mondta a szentszéki szóvivő, majd hozzátette: XVI. Benedek nagy tanúságot tett a spirituális szabadságról, továbbá arról, hogy milyen tudatában van azoknak a problémáknak, amelyekkel ma az Egyház kormányzásának szembe kell néznie.

XVI. Benedek a „sede vacante” megkezdődésekor először Castel Gandolfóba, majd a szükséges munkálatok elvégzése után a Vatikáni dombon lévő klauzúra nővérek kolostorába költözik.

*

A pápaválasztó konklávét összehívásának ideje a széküresedéstől számított 15-20 nap.

Az új pápa megválasztásához a szavazatok kétharmadára van szükség. Ha az első 13 szavazás alkalmával nem sikerül pápát választani, a bíborosok egy nap gondolkodási szünetet tartanak. Ha 34 szavazás (12-15 nap) sem hoz eredményt, a bíborosoknak a két legtöbb szavazatot kapott személy között kell dönteniük. Az eredményhez továbbra is kétharmados többség szükséges.

A konklávét végén az új pápának el kell fogadnia tisztségét, majd az első diakónus bíboros kihirdeti nevét a Szent Péter-bazilika erkélyéről, ahonnan az új pápa apostoli áldást ad.

Róma új püspöke a tisztség elfogadásának pillanatától pápa, beiktatásának ünnepélyes szertartására pedig megválasztása után hamarosan sor kerül. XVI. Benedeket például egy keddi napon választották meg, ünnepélyes beavatása pedig az azt követő vasárnap történt meg. Néhány héttel később az új pápa birtokba veszi a lateráni patriarchális főbazilikát.

Számos egyházi személyiség kommentálta a pápa bejelentését. „Megértettük, hogy Isten és az Egyház iránti szeretete ösztönözte e döntés meghozatalára, megmutatva ezáltal lelke tisztaságát, szilárd és igényes hitét, az alázat és a szelídség erejét, valamint nagy bátorságát, amely élete és szolgálata minden lépését jellemezte” – mondta Tarcisio Bertone bíboros államtitkár. André Vingt-Trois bíboros, Párizs érseke „bátor tettnek” nevezte XVI. Benedek lemondását, amely „felszabadítólag hat a jövőre nézve: mostantól kezdve egyetlen pápának sem kell majd azt éreznie, hogy erkölcsi kötelessége haláláig betölteni hivatalát”. Enzo Bianchi, a bosei ökömenikus kolostor előljárója úgy fogalmazott: az egész Egyház számára nagyon fontos példa Benedek pápa alázatossága és az Egyház iránti szeretete. Az a hely, ami sokak számára a hatalmat, a nagyságot jelenti, számára nem más jelentett, mint a helyet, ahová az Úr elhívta. Elfogadta a meghívást, és ereje fogytán mindent visszaad az Egyház kezébe.

(Vatikáni Rádió/Magyar Kurír)

„A NAGY SZEMFÉNYVESZTÉS”

Tízéves a New Age-ről szóló vatikáni dokumentum

Ma globális támadás alatt áll a hit, a család, a férfinak és nőnek teremtetett ember. Mind nyilvánvalóbb a sötétség erőinek a társadalom alapjait pusztító működése. Közben recsegnek-ropognak a jelen gazdasági-társadalmi rend eresztékei, egy „új spiritualitáson” alapuló, új világrend kibontakozásának vagyunk tanúi, melynek „egyetemes vallása” tagadja Jézus Krisztust.

Mindez nem összeesküvés-elmélet, hanem szemünk előtt bontakozó valóság, amire immár egy évtizede figyelmeztet a prófétai erejű vatikáni dokumentum. „A felelős kormányzáshoz szükséges harmónia és megértés egyre inkább úgy jelenik meg a felfogásban, mint egy globális etikai keret alapján működő globális kormányzat” (ÉVH 2.3.1). „A globális agynak szüksége van intézményekre a kormányzáshoz, vagyis világkormányra.” (ÉVH 2.3.4.3.)

(Az idézetek a Kultúra Pápai Tanácsa és a Vallásközi Párbeszéd Pápai Tanácsa által 2003-ban kiadott *Jézus Krisztus, az élő víz hordozója* című dokumentumból származnak.)

A formálódó globális kormányzat az emberek spirituális éhségét is igyekszik kielégíteni. „Sok minden mutat arra, hogy a gnosztikus elitizmus és a globális kormányzás a nemzetközi politikában számos kérdésben egybeesik.” (ÉVH 2.3.4.3) „A New Age-nek több, nemzetközileg is befolyásos csoporttal közös célja az egyes vallások felváltása vagy meghaladása egy egyetemes vallás létrehozása érdekében, amely egyesíthetné az emberiséget. Szorosan kapcsolódik ehhez az a gondosan összehangolt erőfeszítés több intézmény részéről, hogy egy globális etikát hozzanak létre.” (ÉVH 2.5)

Milyen lesz az új, egyetemes vallás?

Az „egyetemes vallás” spiritualitásának középpontjában az én fog állni. Az ember az „egyetemes tudatosság” elérésére törekszik, különféle tudattágító technikák és a szellemvilágból való „tanácsadók” segítségével, harmóniában a többi emberrel, a Földanyával, a kozmosz „rezgéseivel” és „energiájával”. Minden ember a kozmikus istenség részeként istenné lesz, maga teremti meg önmagát „a genetikai kód megfejtésével, a szexualitás természetes szabályainak megváltoztatásával, a halál korlátainak legyőzésével” (ÉVH 2.3.4.1).

E felfogásban nincsen személyes Isten. „Az univerzum az energia óceánja. (...) Az energia a »szellem« (...) Nincs különbség Isten és a világ között. Maga a világ is isteni, (...) nem teremtetett valóság, hanem örök és önfenntartó. Isten és világ, lélek és test, értelem és érzés, menny és föld egyetlen hatalmas energiarezgés.” (ÉVH 2.3.4.3)

Mivel nincs Teremtő, nincsenek a Teremtő által megállapított törvények, így bűn sem létezik. Mindent szabad, egyedül a tolerancia (azaz bármilyen viselkedésforma elfogadása) kötelező. Egyedül a kereszténység nem tolerálható, hiszen

szilárd erkölcsi törvényei fenyegető akadályt jelentenek ezen „ellenspiritualitás” számára. „A felderengő New Age korában tökéletes, androgin (hím-nős) lények fognak élni, akik teljesen uralják majd a természet kozmikus törvényeit. E forogatókönyv szerint a kereszténységet el kell törölni, hogy átadja helyét a globális valásnak és az új világrendnek.” (ÉVH 4.)

Kereszténység és New Age

Nyilvánvaló, hogy megtévesztő nyelvezete ellenére – melyben gyakori fogalmak a csend, a meditáció, a szeretet, a fény, a teljesség, az egység – az új világfelfogás összeegyeztethetetlen a kereszténységgel. A kinyilatkoztatás fényében elfogadhatatlan panteisztikus istenfogalma és emberképe, az önmegváltásba vetett hit, a szubjektív igazság tana, a bűn tagadása. A New Age „tagadja a keresztény hit kinyilatkoztatott tartalmát; nem tekinthető pozitívnak vagy ártalmatlannak” (ÉVH 4.).

„Aki arra kíváncsi, hogy hihetne-e Krisztusban és a Vízöntőben egyszerre, annak hasznos lehet tudni, hogy ez egy »vagy-vagy« helyzet. »Egy szolga sem szolgálhat két úrnak...« (Lk 16,13). (...) Nem szabad megfeledezni arról, hogy több mozgalom, amely a New Age táptalaja, kimondottan keresztényellenes. A kereszténységhez való viszonyuk nem semleges, hanem semlegesítő: mindannak ellenére, ami elhangzik a vallások iránti nyitottságról, a hagyományos kereszténységet nem tekintik őszintén elfogadható alternatívának. Olykor kelőképpen kifejezésre is juttatják, hogy »az igazi kereszténység számára nincs tolerálható hely« (ÉVH 6.) – hangsúlyozza a vatikáni dokumentum.

Mi a teendőnk?

A keresztény embernek tudnia kell, hogy a New Age sokarcú, zavaros áramlat, melynek megnyilvánulásai sokszor megtévesztően hasonlítanak a kereszténységhez (például New Age-es „imacsoportok”). Óvatosan kell megközelítenünk. Egy-egy jelenségének elbírálásánál nagyon fontos, hogy felismerjük, jelen van-e benne a hiteles keresztény tanítás és lelkiség, vagy nincs. Ehhez érdemes még jobban megismernünk hitünk tanítását, elsősorban a Katolikus Egyház Katekizmusát – javasolja a dokumentum.

A másik fontos teendőnk pedig az, hogy felkínáljuk az embereknek Jézust, mégpedig türelemmel, őszinte igazságkeresésüket tiszteletben tartva. A hatékonyabb evangelizáció titka saját istenkapcsolatunk erősítése, az ima, a szentségek és a keresztény közösség segítségével. „A Jézus Krisztussal, az élő víz hordozójával való találkozáshoz még nagyobb súllyal tud meghívni másokat az, aki maga is mindenestül a Jézussal való találkozás hatása alatt áll, mert akkor már nem olyan valaki beszél, aki csupán hallott róla, hanem aki bizonyos abban, hogy »valóban Ő a világ Üdvözítője«.” (ÉVH 5.)

(Ménesi Krisztina/MK)

ERŐSZAKOS VILÁG

Januárban kiadott beszámolójában a Keresztény összefogás az erőszak ellen (ACAT) elnevezésű francia emberi jogi szervezet arra hívja fel a figyelmet, hogy az erőszak nem csak a diktatúrák velejárója. „A szigorú szabályozások ellenére Európa sem mentes az emberi jogok elleni támadásoktól: mind az erőszak, mind a kínzás a mai napig is jelen vannak a földrészén” – fogalmazza meg az *Erőszakos világ* című tanulmánykötetben.

A január 23-án megjelent kiadvány a kínzás körülményeiről – gyakoriságáról,

elkövetőiről és elszennedőiről – számol be négy kontinens 19 országában.

Az Acat idén az európai országok közül Fehéroroszországot, Olaszországot és Szlovákiát vizsgálta (Franciaországra, az Egyesült Királyságra, illetve Spanyolországra korábban került sor). Fehéroroszországban a kínzás alkalmazása „bevett gyakorlat” – írja a jelentés. Az elkövetők leggyakrabban a rendfenntartó erők, az áldozatok pedig „azok az emberek, akik ellenszegülnek Lukasenکو elnök önkényuralmi politikájának”.

La Croix nyomán

Gyerekeknek

BÖJTÖLNI JÓ

Régóta tudom, hogy böjtölni jó, de arra is emlékszem, amikor még ezt nem sikerült megtapasztalnom. Tízéves koromig azt se tudtam, mi a böjt, azt ettem, amit édesanyánk az asztalra tett, édesség is akkor jutott, amikor – olykor-olykor – kinyitotta a szép tálalószekrény egyik ajtaját, és elővette az ott őrizgetett, valamilyen kisebb-nagyobb ünnepi alkalomra tartogatott csokoládét. Ünnepek számított az is, ha én valami jó jegyet hoztam az iskolából, mert eleinte igen gyengécske tanuló voltam – de ilyenkor sem csak én kaptam: így tanultunk meg örülni egymás sikerének. Előkerült a csokoládé, és azt édesanyánk mindig annyi felé törte, ahányan voltunk – legfeljebb egygyel kevesebb darabra, mert többnyire azt mondta, hogy ő nem szereti az édességet. Jóval később, már felnőttként persze kiderült az igazság: nagyon szerette ő az édességet, de abból mindig kevés volt, és inkább nekünk adta, ami neki jutott volna belőle.

Tízéves lettem, és nálunk az volt a szokás, hogy mindig az ünnepelt kívánsága szerint alakul a vacsora. Rántott húst! – sóhajtottam előző este, amikor feltették a kérdést, mit szeretnék. Csak-hogy ez az emlékezetes születésnapom éppen hamvazószerdára esett. Édesanyám elmagyarázta: én még, mivel nem vagyok tizennégy éves, ehetnék húst, de a nagyobb testvéreim és ők nem. Miféle ünnep volna ez?

Jóska atya a hittanórán beszélt már nekünk a böjtről, hogy Jézus szenvedé-

sével vállalunk közösséget, amikor néha böjtölünk, mint Ő ott a palesztinai pusztában. És ekkor megértettem, hogy amikor Jézusért teszek valamit, akkor a testvéreimért, a szüleimért is. Ha őértük, akkor Jézusért is.

Így hát azóta nem eszem húst pénteken, és szívesen böjtölök az Egyház böjti napjain. És azt is tudom, hogy lehet böjtöt tartani a tévézésben, a számítógépezésben is – amikor például a bátyám, majd évtizedekkel később a fiam egyetemi vizsgáira készült, én se néztem tévét esténként, aztán csatlakoztak hozzánk a többiek is. Ez kifejezte az együttérzésünket, összetartozásunkat. Csak eleinte volt nehéz, aztán már nem is hiányzott annyira. Sok olyan jó könyvet olvastam el ezekben az időszakokban, amelyekre különben talán nem került volna sor.

Azon a tizedik születésnapomon valami nagyon egyszerű, olyan igazi böjtös vacsora volt otthon, a szülői házban, és böjtidőben nem lett ez másként akkor sem, amikor már én vezettem a háztartást, és én magyaráztam a gyerekeimnek-unokáimnak, hogy ma csak visszafogottan, és ma a lemondás lesz az édesség. Megértették, elfogadták, felnőtt gyerekeimnél ugyancsak így megy tovább.

Már a nagyobb unokáim is megtapasztalták azt, amit én azt a régés-régi születésnapot követő vasárnap, hogy a böjt után mennyivel finomabb a legegyszerűbb, de a legfelségesebb étel is. Olyan jó rántott húst én se ettem – azóta sem.

Erzsébet néni

Fiataloknak

A GYÓGYULÁS SZENTSÉGE

Jézus így szólt az asszonyhoz: „Bocsánatot nyertek bűneid”. Erre az asztaltársak összesúgtak: „Kicsoda ez, hogy még a bűnöket is megbocsátja?” Ő azonban ismét az asszonyhoz fordult: „Hited megszabadított téged. Menj békével.” (Lk 7,48)

A Hit évében vagyunk, és ez alkalommal a szentgyónásról szeretnék írni. Arról a szentségről, amelyet Jézus Krisztus alapított és rábízta az apostolaira. E szentség által gyógyulásra, vagyis megterésre serkenti Jézus a bűnös embert.

Boldog II. János Pál pápa az első pápai prédikációjában arról beszélt, hogy Jézus az, aki a legjobban tudja, mi lakik az ember szívének mélyén.

Sajnálattal látom, hogy napjainkban sok keresztény ember is hajlamos rá, hogy elfelejtkezzék a szentgyónásról. Nem mondhatnám, hogy elsősorban a fiatalok, de nyugodtan mondhatjuk, sajnos, hogy ők is. Húzódoznak, talán félnek is attól, hogy szentgyónáshoz járuljanak. Eltűnődhetünk azon: vajon milyen példát láttak a szüleiktől... Mert a nagyszülők még tudták, hogy gyónni kell. És nem is csak a húsvéti időben, hanem akkor, amikor súlyos bűnt követtek el...

Könnyű volna kritizálni, de lehetne ezzel-azzal mentgetni is ezt a mai magatartást. Azt a egyszerű lehetőséget látom benne, hogy Jézus szeretettel hív engem, hogy felismerjem gyengeségeimet, bűneimet, hogy megbánjam őket és megszabaduljak tőlük, hogy engedjem, hogy levegye rólam azokat a szörnyű súlyokat, amelyeket magam vettem a nyakamba, és amelyektől olyan nehezen jutok előbbre életem útján.

Jézus hív, hogy ilyen hittel járuljak ehhez a szentséghez, mert ahogyan az evangéliumi asszonyt, úgy engem is a hit képes meggyógyítani, megszabadítani bűneimtől, felszabadítani Jézus szeretetének viszonzására.

Néha tőlem is megkérdezik: „Az atya is szokott gyónni?” A pap is gyarló em-

ber, neki is ugyanúgy szüksége van a bűnbocsánatra, és egy másik pap lelki vezetésére, mint mindenki másnak. Arról is van személyes tapasztalatom, hogy nem minden alkalommal sikerül egyformán mélyen önmagamba nézmem. De fontos, hogy meglegyen bennem az őszinte szándék és készség. És amikor jól felkészülve, igaz megbánással, erős jó szándékkal és mély hittel járul az ember a bűnbánat szentségéhez, az valószínűleg felszabadulást jelent a lélek számára. És tudatosítja bennem, hogy botlásaim ellenére is jó úton járok, hogy Krisztus követője és hirdetője vagyok.

Elkezdődött a nagyböjt: a bűnbánat és a megtérés „negyvennapja” és utána a húsvét, vagyis a feltámadás. Csak Jézus Krisztus tudja, mi lakik az ember szívében, de ha hiszek abban, hogy ő meg tud engem gyógyítani, akkor nincs miért félnem. Ő értem is szenvedett, meghalt és feltámadt. Csak hinnem kell, és megtapasztalom a szentgyónás csodáját – de ehhez kell az alázat is! Kívánok minden olvasónak sok kegyelemet és erőt egy őszinte gyónáshoz, és én magam is igyekszem jobb ember, jobb keresztény lenni. Soha ne felejtsük el, hogy a betegnek mindig szüksége van az orvosra! A katolikus embernek, még ha fiatal is, szüksége van a gyónás szentségére, vagyis Jézus Krisztusra, az ember igazi orvosára.

János atya Londonból

A GYERMEK NE VÁLJÉK ÁRUCIKKÉ

Párizsban januárban tüntetés zajlott a homoszexuális házasság törvénybe iktatása ellen. Ennek kapcsán nyilatkozott Vincenzo Paglia, a Családok Pápai Tanácsának elnöke arról az elképzelésről, amely szerint homoszexuális párok is örökbe fogadhatnának gyermekeket. Az egoizmus diktatúrájának nevezte ezt a törekvést, amely az emberi természet rendjének felborítására törekszik.

A Vatikáni Rádióknak adott nyilatkozatában Paglia érsek elmondta, hogy nagyon veszélyes dolog, amikor a házasság és a család erejét gyengíteni, tagadni akarják, mert ilyenkor az emberiség jövője forog kockán. Határozottan kijelentette: „ha homoszexuális párok örökbe fogadhatnak gyermekeket, az oda vezet, hogy a gyermek árucikké válik... Amióta világ a világ, a gyer-

meknek azon a természetes közösségen belül kell megszületnie és felnővekednie, amely egy apa és egy anya közössége.”

Véleménye szerint: ha életünk ritmusát saját énünk, saját vágyaink kielégítése diktálja csupán, akkor valóban minden megtörténhet; akár le is rombolhatjuk az emberi civilizációt. „Az Egyház tudatában van annak, hogy társadalmi és antropológiai szempontból is mekkora ereje van a családnak, ezért mindenképpen védelmezi. Védelmezi, mert szereti a férfit, szereti a nőt, szeret mindenkit, és nem akarja, hogy lerombolják a bölcsőt, amelyből az egész társadalom megszületik és erőre kap” – zárta gondolatait Vincenzo Paglia érsek, a Családok Pápai Tanácsának elnöke.

(MK)

A NYUGAT ÚJBÓL GYARMATOSÍT

A gender-elmélettel a Nyugat újból gyarmatosítja a világ többi részét – ez a vészjelző megállapítás az egyik végkövetkeztetése a *Van Thuân bíboros Nemzetközi Megfigyelőközpont* januárban nyilvánosságra hozott jelentésének. A keresztények feladata, hogy nézzenek szembe a kihívásokkal – mutatott rá Giampaolo Crepaldi trieszti érsek, a központ elnöke.

A jelentésből kiderül, hogy az „emberi természet gyarmatosításának” jelensége óriási felforgatóerővel gyakorol nemzetközi nyomást a kormányokra: változtassák meg hagyományos törvényalkotásukat az élet továbbadásáról, a családról és az életéről – elsősorban a latin-amerikai országokban.

Crepaldi érsek Argentína esetét hozta fel példának. Tizenkét hónap leforgása alatt a keresztény hagyományokkal rendelkező nagy kiterjedésű dél-amerikai ország legalizálta a mesterséges megtermékenyítést, törvényesen elismerte a gender-elméletet, és – módosítva a polgári jogot – engedélyezte a béranyaságot. Egy év elég volt ahhoz, hogy alapjaiban forgassák fel az egész argentin társadalmat, mellőzve az „emberi természet” fogalmát. Az első gyarmatosítás, számos negatív szempontja mellett a fejlődést szolgálta. Ez az újabb nyugati gyarmatosítás azonban a semmit exportálja – fejtette ki Crepaldi érsek.

A gender-elmélet a fejlett országokban szinte egyáltalán nem ütközött ellenállásba, ma már állami iskolákban is oktatják anélkül, hogy különösebben tiltakoznának ellene. Új jelenség, hogy az elméletet módszeresen exportálják a gazdaságilag fejlődő és a szegény országokba is.

Alattomos ideológiáról van szó, amely a Nyugat dogmájára, az „egyéni jogokra”, továbbá egy állítólagos egyenlőségre hivatkozik: nem nélküli, azaz el-

vont nemiséggel rendelkező személyek között. Ez az elmélet az egész társadalmi szerkezet szétzúzásához vezet.

Miért éppen Latin-Amerikát veszi célba az új gyarmatosítás? – tette fel a kérdést Crepaldi érsek. A főpásztor szerint az ősi keresztény hagyományokkal rendelkező európai földrész erősen szekularizált, és számos országa, mint például Hollandia, Franciaország, Anglia, Spanyolország, továbbá újabban Horvátország törvényhozása engedélyez olyan gyakorlatokat és magatartásokat, amelyek homlokegyenest ellentétben állnak a természetes erkölcsi törvénnyel.

A kereszténység másik fontos központja Latin-Amerika, ahol a keresztény hagyományok eddig megakadályozták az erkölcsi értékek teljes szekularizálását – a számokat tekintve talán itt él a legtöbb katolikus. A latin-amerikai államok többségében a törvények még védelmezik az életet és a házasságon alapuló természetes családot. A gyarmatosításnak ez az új formája a nihilista nyugati gondolkodásmód terméke, amelyet minden erővel Latin-Amerikába kívánnak exportálni. A Nyugat egykor klasszikus értelemben, ma pedig kulturális szinten gyarmatosít. Olyan mentalitást kínál fel, amely ellenkezik a természetes erkölcsi törvénnyel, és azt sürgeti, hogy az úgynevezett „maradi” országok is végre lépjenek az általuk „haladásnak” minősített útra.

Ebben a helyzetben, amelyet a pápai Tanítóhivatal is többször elítélt, a keresztények feladata, hogy kulturális szinten adjanak választ a kihívásokra. Kötelezzék el magukat a törvényhozás és a politika terén is. Természetesen küzdelmük csak akkor lesz eredményes, ha mély hitérettel, megújult missziós tevékenységgel párosul, amelyet ma új evangelizációnak nevezünk – mutatott rá Giampaolo Crepaldi.

(VR)

A JÓ ÚT

Az osztrák családpasszorációs püspök, Klaus Küng tájékoztató füzetet jelentetett meg *A jó út* címmel, amelyben a házasság és szexualitás témáját dolgozza fel. Küng püspök az Egyház álláspontját fogalmazza meg.

A jó út tájékoztató füzetrel a katolikus útra hívja olvasóit a püspök. Olvasóinak azt ígéri, hogy ez az út a boldogsághoz vezet. Küng püspök felteszi a kérdést: Időszerű-e foglalkozni ma ezzel a kérdéssel? Látjuk-e, hogy éppen ma egyre több pár választja ezt az utat?

Klaus Küng 36 oldalon mutatja be az Egyház álláspontját a házasság és szexualitás témakörben, és indokolja, miért ragaszkodik ehhez az Egyház – a házaspár

boldogsága érdekében. Az orvos végzettségű főpap a természetes családtervezésről és a fogamzásgátlásról is kifejti véleményét.

Küng kritikát fogalmaz meg a korszellemmel szemben. Problematikusnak tartja, hogy a fiatalok szexuális felvilágosítása a fogamzásgátlás kérdéseivel kezdődik és végződik, ahelyett, hogy teljes képre törekedne, amely érinti a kapcsolatot, a szerelem, a hűség, a házasság fogalmait.

A Sankt Pölten-i Egyházmegye honlapot hozott létre (www.derguteweg.at), ahol a füzet teljes szövege elérhető, és Klaus Küng püspök hozzászólásokat is fogad annak tartalmához.

Kathpress

Floridai levél

HÍRES NŐK

A híres és érdekes amerikai nők közül nehéz volt néhányat kiválasztanom. Most azok közül mutatnék be néhányat, akik hivatalos megbízatás nélkül tevékenykedve is máig hatással vannak az amerikai nők életére.

Az ifjúsági könyveiről ismert íróő, Dianne Ochiltree új munkáját nemrég mutatták be Sarasotában. Dianne ezúttal elhagyta szokott területét, képzeletét az 1900-as évek elején élt Molly Williams, az első amerikai tűzoltónő ragadta meg. Molly az egyik New York-i egység szakácsnője volt. De amikor a kemény téiben megbetegedett férfiak otthon nyomták az ágyat, a tűzjelzésre Molly rohant oltani. Életét többször feldolgozták. Az íróőnt az a belső késztetés ragadta meg, amely képessé teszi az embert, hogy az életét kockára téve is segíteni akarjon másokon.

A Fekete Angyal, a múlt század első felében élt Bessie Coleman volt az első fekete amerikai pilótanő. Bessie 1915-ben világgá ment: elhagyta a texasi gyapotföldeknek küszködő szüleit, hogy megvalósítsa álmát. Pilóta akart lenni. Elszegődött manikűrőslánynak, és keresetén minden centjét félretette. S mivel hallotta, hogy a franciák „színvakok”, vagyis náluk négerként is szerezhet pilótaigazolványt, munka után franciául tanult. Négy év kemény munka és spórolás után hajóra szállt. Célja a La Manche-csatorna partján lévő, Crotoy-ban működő pilótaképző volt. A crotoy-iak nagyot néztek, még sosem láttak feketét, de barátságosak voltak és befogadták. Bessie pedig nemcsak nekiállt tanulni, de a rekordnak számító hét hónap után megkapta az igazolványát. Hazatérve világhírességgé vált, aki az „égen harcolt ki, és ért el valamit” a nők egyenjogúságának érdekében. 1921-ben a sajtó „Bessie királynő”-nek titulálta. Nagy tervei voltak. Pilótaiskolát akart nyitni, ahová borszínre való tekintet nélkül mindenkit felvettek volna. Terveit azonban nem valósíthatta meg, 1926-ban lezuhant. Csak harmincnégy évet élt, de rövid munkásságával és kitartásával hatalmas rést vágott a megkeményedett amerikai színskálán.

Elizabeth Cady-Stanton száz évvel előtte meg Bessie-t, 1815-ben született. Bár a családjának élő asszony volt, mégis világosan látta a fiatal Egyesült Államok egyik problémáját. Amint megjegyezte: csoda, hogy a Republika ennyire is jól működik, amikor tartalékainak csupán a felét használja... Vagyis mellőzi a nőket, nem ismeri el őket a férfakkal egyenjogúnak; nem szavazhatnak, egyetemi végzettséget nem szerezhetnek, a törvény előtt, saját érdekükben, nem tanúskodhatnak, és válás esetén nincs jog a saját gyermekeikre.

Elisabeth, a joviális, de határozott anya, nagynya a maga módján pártolta az egyenjogúságért küzdő nők hadát, akiknek az egyik nagy érdemét az USA Alkotmányának XIX. paragrafusába bevett egyetlen szó, a „sex” igazolja. Évtizedek harca után ugyanis az 1920. augusztus 18-ai módosítás leszögezi, hogy az állampolgárok választójogát a „sex”, vagyis a „nem” nem befolyásolja.

Sajnos, Elizabeth ezt már nem érthette meg, 1902-ben meghalt.

És végül egy éneklő nagymama, a mosolygós hawaii Aunti Margie Spencer. Ő is a maga választotta feladatának él: a technikával és a globalizációs törekvésekkel szürkévő világunkba igyekszik visszahozni a népszokásokat, első sorban a hagyományos énekeket. Ősi hangszerükön, az ukulelén kíséri önmagát, és járja a hatalmas, aktív tűzhányójáról is híres szigetet, és azon apostolkodik, hogy a fiatalsgot visszavezesse népe ősi értékeihez.

Bitskey Ella, Sarasota

HALÁSZ PÉTER HALÁLÁRA

Először Londonban találkoztam vele még a '70-es évek legelején. A Szabad Európa Rádiót tudósította a brit fővárosból. Vacsora utáni beszélgetésre hívott a híres Hyde Parkra néző lakására. Fellelése, az egykor ünnepelelt előadó-művész, Rácz Vali, némileg röstelkedve említette, hogy leányuk, Mónika és fiuk, Valér magyar beszédén némileg már érződik, hogy Nyugaton nőttek fel. Néhány évvel később New Yorkban láttam viszont Halász Pétert. Akkor a rádió ottani szerkesztőségében kerestem fel, tanácsát kérve. Sohasem felejttem el, mivel biztatott a maga jellegzetes derűlátásával, ugyanis azt ajánlotta, minél több anyagot küldjek a legkülönbözőbb témákban, mert egy napon a felelős személy a homlokára csap majd, és döbbenten kérdi, hogy ez az ember még nincs felvéve? Ezzel a megnyugtató útravalóval engedett el, hogy aztán valóban mint munkatársak találkozzunk a rádió müncheni központjában. Idővel főnököm lett: a '80-as évek elején a SZER Magyar Osztályának helyettes vezetőjeként. Nem volt igazgató típus, hanem a vezető beosztásban is megmaradt verbéli újságírónak, aki azonban – már amennyire az emigráns könyvkiadás ezt lehetővé tette – a szépirodalmat is aktívan művelte.

Első regénye Budapesten látott napvilágot 1942-ben *Szülei elváltak* címmel, amely számos önéletrajzi elemet is tartalmazott. A háború után egy ideig mint dramaturg helyezkedett el, több rádiójátékot is írt, *Vihar után* című háromfelvonásos drámáját a budapesti Madách Kamara Színház mutatta be. Röviddel az

1956-os szabadságharc előtt az akkor indított *Hétfői Hírek* című lap vezető munkatársa lett. A forradalmi eseményekről sok cikket közölt, ezért a megtorlástól tartva családjával együtt Nyugatra menekült. New Yorkban kezdett új életet, ahol hamarosan a Szabad Európa Rádió munkatársa lett. A már emigrációban írt *Egérfogó* című drámáját is az ott működő Petőfi Színház vitte színre. Elbeszélései, tárcái az előbb Londonban, majd Párizsban kiadott *Irodalmi Újságban*, a müncheni *Új Látóhatárban*, a *Bécsi Naplóban* és az *Amerikai Magyar Népszavában* lát-

tak napvilágot. A hazai közönségtől sem szakadt el, mert az éter hullámain tömegekhez jutottak el írásai, amelyek között alighanem a legkedveltebbek a *Nyugati levél* címmel közölt tízperces kárcolatok voltak. Ezeknek visszatérő témája volt az emigráns sors, amely Halász Péter élete végéig perben állt. Alighanem ezért is volt annyira sikeres az előbb New Yorkban, majd a rendszerváltás után Budapesten is kiadott *Második avenue* című regénye, amely egy '56-ban elmenekült magyar család életét mutatta be az amerikai metropolis egy ideig „Little Hungary”-nak nevezett negyedében. A cselekmény – akárcsak a

szerző első regénye is – önéletrajzi elemekből táplálkozott, ezért kerekedett az írás hiteles történeté. *Fogócska* című könyve 1969-ben, az *Eltévedt utas* 1972-ben New Yorkban, a *Kölcsönkapott élet* 1977-ben, a *Kádártánc* 1983-ben már Münchenben jelent meg, mert Halász Péter a rádió központi szerkesztőségében, a bajor fővárosban folytatta munkáját. A hazai közönség körében is oly népszerű kárcolatok könyv formájában *Tam-Tam* és *Macskapóráz* címmel láttak napvilágot.

Hazai földre csak a rendszerváltás után léphetett, mert a kommunista rezsim a Szabad Európa Rádió munkatársait ellenségnek tekintette. Hosszú élete során megérthette a szülőföld elismerését azért a munkáért, amellyel az elnyomás évtizedeiben a Kárpát-medencében élő hallgatókban erősítette a jobb jövőbe vetett hitet. 1993-ban megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét, két évvel később a Nagy Imre-emlékplakettet, 1997-ben pedig a Magyar Újságírók Országos Szövetsége örökös tagjává választotta. 2000-ben Aranytoll Díjjal jutalmazták. Utoljára 2010 elején találkoztam vele Magyarországon müncheni főkonzultusán. Az államelnök nevében a főkonzult – meghitt ünnepség keretében – adta át neki a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét. Megrendült egészsége ugyanis már akkor sem tette lehetővé a hazalátogatást. Halász Pétert életének 91. esztendejében Münchenben érte a halál. Vele a klasszikus magyar újságírás egyik utolsó kiemelkedő képviselője szállt sírba.

Vincze András

MI, MAGYAROK

Hányszor hallom honfitársaimtól a melldöngető kijelentést, hogy „egy népnél sem vagyunk alábbvalók”. Én ilyenkor magamban hozzá szoktam fűzni, hogy „sajnos, különben sem”, mert bizony minden bűnkat, bajunkat nem varrhatjuk a „kegyetlen Sors” nyakába. Mi magunk is sok mindent tettünk-teszünk, ami hozzájárult és járul nemzeti létünk kedvezőtlen alakulásához.

De kezdjük az erényeinkkel! A magyar, mint minden erősen kevert nép, tehetséges és életrevaló. Ha hagyják érvényesülni és pénzt keresni, szorgalmas is tud lenni. Egyéniségében színes, fantáziadús, amit népművészete, népzeneje is bizonyít.

Az Amerikában élő Szalay Gyula Piros vér hull őszi sárba című – odahaza figyelemre sem méltatott – tanulmányában azt elemzte, hogy a második világháború után a nyugati fogolytáborokban miként viselkedtek a legyőzött népek fiai. A németek ott is éppolyan fegyvelmezettek voltak, pontosan teljesítették feladataikat, mint a hadseregben vagy a civil életben. A magyarok viszont lázongtak, handabandáztak, ügyeskedtek, de jókedvet árasztottak. A németek nem nagyon szerették őket, mégis elszomorodtak, mikor szétválasztották a két tábor.

Honfitársainkban van egy jó adag kalandor hajlam is, mely érvényesülésüket mindenütt megkönnyíti. Lehet beszélni a legendás bátorságról – a sokszor a felelőtlenségig menő vakmerőségről is: mert ez is nemzeti tulajdonságunk. Szépen, látványosan tudunk meghalni (és temetni), ezáltal hívja fel magunkra a világ figyelmét. Diplomáciai érzékkel viszont nem nagyon rendelkezünk, amit egész történelmünk bizonyít.

Tehetségünket általában elismerik. „Zenei nagyhatalom”-nak tartanak bennünket. Tudományban, technikában is sokra vittük. Az atomtudósok jelentős része magyar, de a Bíró-féle golyóstoll, a Rubik-kocka, vagy a Bérés-cseppek jelentősége is világméretű. A művészet és a sport területén is sok nagy nevet tudunk felmutatni.

Természetesen bűneink, hibáink, gyengeink is vannak. A magyar eredetileg fellegekben jár, álmodozó, naiv és hisztérien nép, melyet az okosabbak, ravaszabbak az orránál fogva tudnak vezetni. A háború és a kommunizmus éveit ugyanakkor kihoztak belőle visszataszító tulajdonságokat is, mint amilyen az árulkodás, a túlzott anyagelvűség, kapzsiság, irigység és az együttérzés hiánya. Megfigyelhető bizonyos kivágtság is: mintha Magyarországon volna a világ közepe, olykor nem hajlandók látni az összefüggéseket, nem akarnak tanulni másoktól, inkább maguk fedezik fel – akár századszorra – a spanyolviaszt.

De a legfőbb hibája a magyaroknak az, hogy nem látják a saját érdekeiket. Szellemi és anyagi kincseik nagy részét könnyelműen elherdálják, értékeikből nemigen képesek komoly tőkét kovácsolni. Ilyen értéket jelenthetnének a határainkon kívül rekedt, vagy más földrészen, országokban élő magyarok is. De az erdélyieket gyakran lerománozzák, a nyugatiakat pedig irigylük, mondván, „ők a könnyebb életet” választották: ha elmentek, nincsen szükség rájuk...

Vajon hányan ismerik fel ezeknek az érveléseknek az önpusztító oktalanságát? Nagyobb és szerencsésebb népek (franciák, svájciak...) foggal-körömmel ragaszkodnak minden emberükhöz. Bölcsen felméri, mennyi hasznot hajtanak az országnak – anyagi és szellemi téren egyaránt – a külföldön élők.

Minden ezen rossz tulajdonságok alól azonban léteznek kivételek. Akadnak fiatalok, akik érdeklődnek a nemzeti múlt és a szellemi javak iránt; akik célul tűzik ki a világméretű magyar-magyar összefogást! A kérdés csak az, elegendő-e...

Saáry Éva

A VATIKÁN A NÁCIZMUS ELLEN

A *L'Osservatore Romano* január 30-i számában a brit nemzeti levéltárban őrzött dokumentumokról számol be, melyek szerint XII. Piusz jelentős pénzösszegekkel támogatta az USA nácizmus elleni harcát.

Patricia M. McGoldrick, a londoni Middlesex Egyetem munkatársának kutatásai szerint 1939-től „valódi pénzfolyam áradt a Vatikánból” Amerika felé. Állítása szerint a Szentszék komoly pénzeket fektetett amerikai kincstárjegyekbe, illetve a háború célkitűzéseit támogató angol-szász nagyvállalatok részvényeibe, mint amilyen például a Rolls Royce, a United

Steel, a Dow Chemical, a Westinghouse Electric, a Union Carbide és a General Electric.

Ezek a műveletek húsz százalékát teszik ki annak az összegnek, amelyet – a tanulmány kimutatása szerint – a Vatikán az egyházmegeyektől, a hívektől és az egyházi szervezeteiktől összegyűjtött. (A maradék nyolcvan százalék az általános kiadásokat fedezte: a missziókat, a nunciaturák és a szemináriumok működését, illetve a nehéz helyzetű országok egyházmegeyeinek költségeit.)

A Vallási Művek Intézete (IOR), azaz a Vatikáni Bank számlát tartott

fenn a Manhattan Bank New York-i fiókjában a nácizmus alatt üldözött egyházak támogatására a háború teljes időszaka alatt.

Az akció kulcsembere a pápa pénzügyi tanácsadója, Bernardino Nogara volt. „Azáltal, hogy több millió dollárt fektetett a legnagyobb amerikai és brit bankokba, hozzájárult a szövetségesek nácizmus elleni győzelméhez” – írja róla a *L'Osservatore Romano*. A vatikáni napilap azzal a megállapítással zárja cikkét, hogy „a második világháború pénzügyi története egyelőre ismeretlen és kevésbé tanulmányozott terület”.

La Croix/MK

ELÉG AZ ÖNPUSZTÍTÁSBÓL!

Magyar gyermeket magyar iskolába!

Visszatekintve a legutóbbi, 2011-es népszámlálás eredményeire, döbben-
ten kellett megállapítanunk, hogy 2001-hez viszonyítva mintegy 60 ezerrel,
1991-hez képest pedig 110 ezerrel csökkent a felvidéki magyarok száma. Az-
óta sok elemzés látott már napvilágot, sokan keresték az okokat, hogyan ju-
tottunk ide. Sokan beleesnek ma is a régi hibába, s a magyarság sorsának
mostoha alakulásáért a külső körülményeket vagy az ellenség ármánykodá-
sát okolják.

Pedig a felvidéki magyarság és az
egész magyar nemzet mostani állapotá-
nak eredeti okait nem kívül kell keres-
nünk, sokkal inkább a nemzettesten be-
lül. A magyarság külső ellenségei
ugyanis mindig csak azt a kedvező alkal-
mat használták ki, amelyet a benső ellen-
tételtől meggyengült, a ke-
resztény és magyar esz-
ménytől eltávolodott nem-
zet saját maga kínált tálcán
számukra. Ehhez járult
még hozzá a sok jól fizetett
janicsár, akik mindent
megtettek azért, hogy a le-
hető legtöbb kárt okozzák a
nemzet számára, s árulásu-
kért mielőbb felmarkolhas-
sák a júdás pénzt.

De nem elég a külső és
belső ellenségre mutogat-
ni! Ha végigtekintünk a
mai magyarországi társadalmon és a
felvidéki magyar közösségen, akkor
megdöbbenve tapasztalhatjuk, hogy
egyre szaporodik azok száma, akik szá-
mára a nemzeti és keresztény értékek
már semmit sem jelentenek, sőt, gyak-
ran kigúnyolják azokat. Sokan vannak
sorainkban is, akik könnyen lemondá-
nak nyelvükről, hagyományainkról,
akiknek nem fontos a magyar szó,
akiknek mit sem mond a magyar törté-
nelem. Számukra mindegy, milyen is-
kolába járnak a gyerekeik, milyen
nyelven írják a nevüket, vagy milyen
nyelven hallgathatják a templomban
Isten Igéjét.

Sajnos, ez az önkéntes asszimiláció
jellemző sok felvidéki magyarra. Ők ön-
ként mondanak le sok, a magyar kultúra-
hoz kapcsolódó dologról, saját maguk
segédkeznek a magyar hagyományok
felszámolásában. Egymás között még ta-
lán magyarul beszélnek, de gyermekeik-
kel, unókaikkal már csak idegen nyelven
értekeznek, sehova sem kötődő, gyökér-
telen hibridekké nevelik őket. Ezeket a
hibrideket pedig könnyű megtéveszteni
és irányítani, hiszen maguk sem tudják,
kicsodák ők, és merre tartanak, így csök-
kent értékű csordaként terelik őket a fo-
gyasztói társadalom vágóhídjára. Akitet
ebben a hibrid – azaz vegyes – szellemi-
ségben nevelnek-idomítanak, azok szá-
mára előbb-utóbb vörös posztó lesz a
magyar kultúra és történelem, s a legbuz-

góbban ők tiltakoznak majd, ha a ma-
gyarság érdekeinek határozott érvénye-
sítéséről van szó. Azt mondják, írják, su-
gallják magyar nyelven, de idegen szív-
vel a média, politikai pártok s akár egy-
házi vezetők által is: „Nem kell elégedet-
lenkedni, nem kell tiltakozni, nem kell

Először legyen tisztában saját identitásával!

magyarkodni! Helyette: együttműködés,
párbeszéd kell!”

Együttműködésre és párbeszédre
valóban szükség van, de nem úgy,
hogy lemondunk önmagunkról, értéke-
inkről, és magunk is hibridekké alaku-
lunk. Mielőtt még késő lenne, és ezek a
hibridek teljesen felfalnának bennün-
ket, vessünk gátat a hibrid szellemiség
terjedésének! Az önpusztítás helyett
ébredjünk öntudatra, és ébresszük fel a
nemzetellenes propaganda által elkábí-
tott magyar testvéreinket! Ennek első
lépése legyen, hogy a felvidéki magyar
szülő magyar iskolába írassa, magyar
hittanra járassa gyermekét, és az elő-
ször a magyar kultúra kincseiből táp-
lálkozzék! Ez után természetesen is-
merjen meg más nyelveket és kultúra-
kat is, de először legyen tisztában a sa-
ját identitásával, hogy ne váljon maga
is sehova sem tartozó hibriddé!

Ma – amikor a magyarság rohamosan
fogyatkozik –, tőlünk is függ a magyar
nemzet megsemmisülése vagy feltáma-
dása, s ezért nagy a felelősségünk Isten
színe előtt. Ébresszenek fel bennünket
halálos álmunkból Deák Ferenc bölcs
szavai: „Amit erő és hatalom elvesz, azt
idő és kedvező szerencse ismét vissza-
hozhatják, de miről a nemzet, félve a
szenvedésektől, önmaga lemondott, an-
nak visszaszerzése mindig nehéz s min-
dig kétséges”.

Karaffa János

KERESZT...

(Folytatás az 1. oldalról)

Ez nem lehetséges. Hogy Istenben miként
lehet a szenvedés a boldogság összetevő-
je? – imában kérem, hogy megadassék
megsejtése” (uo. 211.).

Mi is kérjük. Vezessen bennünket is az
igazság Lelke, hogy amikor a nagyhéten
felhangzik Venantius Fortunatus (553–
600) himnusza a Szent Keresztről, és éne-
keljük benne azt a minden fölfoghatót túl-
szárnyaló sort, hogy „keresztfa titka tün-
dököl”, akkor megadassék annak megsej-
tése, hogy mit is éneklünk. És bennünk is,
a szívünkben a „kereszt fénye felragyog-
jon”, ahogy ezt a Krím-félszigeten élő
kipcsak-török keresztények énekelték
kun-kipcsak nyelven a XIV. században.
Mit is várok e mostani nagybőjtőtől? Sem-
mi mást, csak azt az egyet, hogy felébred-
ve az álomból a „kereszt fénye felragyog-
jon” (Tandori Dezső fordítása).

Zatykó László OFM

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

Egyiküket, a francia trappista
Christian de Chergét hat társával
együtt 1996. május 30-án Algériában
iszlamista gerillák gyilkolták meg. Két
évvel korábban megfogalmazott (azóta
sokszor és sok helyen idézett) lelki vég-
rendeletében többek között ezt olvas-
suk: „Életemet Istennek és ennek az or-
szágnak adtam”. „Ha elveszítem ezt az
életet, amely teljesen az enyém, és tel-
jesen az övék, hálát adok Istennek, aki
életemet nyilván teljes egészében en-
nek az Örömnnek a kedvéért akarta.”
Leendő gyilkosát „az utolsó percbeli
barátjának” nevezi.

Hasonló szellemben imádkozzunk a
Szentatyával együtt, hogy az egyházi
rend szentségében részesült személyek
az egész világon fáradhatatlanul hirdes-
sék az Evangéliumot.

Nagy Ferenc SJ

AZ EURÓPAI OMBUDSMAN A HITOKTATÁSRÓL

Nikifórosz Diamanduros európai uniós ombudsman sürgette az Európai
Bizottságot, hogy dolgozzon ki iránymutatásokat a vallási szervezetekkel foly-
tatott párbeszéd előmozdítása érdekében, különös tekintettel az iskolai hitok-
tatásra.

A *Vatican Insider* idézte az európai
tisztviselőt, aki kifejtette: Európában
az egyik legkényesebb,
tisztázásra váró téma az
iskolai hitoktatás. A kon-
tinens legtöbb államában
kétségtelenül nagy hang-
súlyt fektetnek rá, de
nem minden országban
tanítanak kizárólag egy
adott vallást – például a
katolikust.

E gyakorlatot csak né-
hány államban folytatják,
így például Olaszországban a hitoktatás
a katolikus vallás oktatását jelenti, mint
ahogy Görögországban vagy Cipruson
az ortodox, Törökországban a muzul-
mán vallás képezi a tantárgy tartalmát.

Tizenkét országban több vallást is-
mertetnek meg a diákokkal: a keresz-
tény, a zsidó, az iszlám és a buddhista hi-
tet is oktatják. Svédországban, Nagy-
Britanniában és Svájc néhány kantonjá-
ban a felekezeti, a felekezetek egy-
máshoz való viszonyára vonatkozó is-
mereteket is átadják a tanulóknak.

Vannak azonban olyan sokvallású or-
szágok is, ahol az egyes felekezetek jo-

gosan várják, hogy vallásukról tanulhas-
sanak az iskolában. Az alapvetően kato-

Nikifórosz Diamanduros

likus Németország déli
részén nem ritka, hogy
török nyelven tanulnak a
fiatalok az iszlámról.
Bulgáriában vagy Orosz-
országban ugyanabban
az iskolában tanítják a
különböző vallásokat,
így az ortodoxot és az
iszlámot.

Az ombudsman sze-
rint Európában jelenleg

csak három országban – Franciaország-
ban, Szlovéniában és Magyarországon –
nem része a tantervnek a hitoktatás. Né-
hány államban, így Lengyelországban
vagy Szlovákiában, a hitoktatás az etika
tantárgy alternatívájaként jelenik meg.

A vizsgált 31 európai országból 17-
ben a hitoktatást állami irányítással szer-
vezik meg, és csupán néhányban tartozik
a püspökök hatáskörébe. Számos or-
szágban a hitoktatóknak felsőfokú szak-
irányú végzettséggel kell rendelkezniük;
máshol elég, ha a pedagógus egyházi
igazolást szerez.

MTI/MK

AHOL NEM KELL FIZETNI

Új szolidaritási akciója keretében a
római karitás az olasz főváros szuper-
marketjeiben gyűjt élelmiszert, amit
aztán saját üzleteiben átad a rászoru-
lóknak.

Enrico Feroci, a segélyszervezet igaz-
gatója mutatta be az új kezdeményezést
január 15-én. Önkéntesek az Emme-
piú üzlethálózat boltjaiban és a római
bevásárlóközpontokban gyűjtenek alap-
élelmiszereket, amelyet a rászoruló a
karitás Emporio nevű üzletében ve-
hetnek át.

Az Emporio 2008 óta létezik Rómá-
ban: közepes méretű szupermarket, pol-
cokkal, feliratokkal, bevásárlókocsi-
kkal. A karitás központjai és a római plébáni-
ák küldhetik ide a rászorulókat, akik itt

ingyenesen jutnak az alapélelmiszerek-
hez. 2011 óta van egy kisebb üzletük is
Róma Spinaceto negyedében, ahová a
déli városrészben élők fordulhatnak élel-
miszerért. 2012-ben a két központ 1300
család ételmezését segítette.

Enrico Feroci így nyilatkozott a kez-
deményezésről: „Szeretnénk érzékennyé
tenni a családokat, hogy fogyasztásuk át-
gondolt legyen, és osszák meg javaikat
másokkal is – ez az Emporio egyik fő
célja. A római szupermarketekben indu-
ló kezdeményezés abban akar segíteni,
hogy a szolidaritás elterjedjen és szerte-
ágazó legyen, mert egyre több családot
és szociálisan hátrányos helyzetű embert
érint a szegénység” – számol be a sajtó-
tájékoztatóról a Zenit. □

A KERESZTÉNY POLITIKUS

Öt esztendeje távozott az örök hazá-
ba Kovács K. Zoltán, aki életét a keresz-
tény politizálás szolgálatának szentelte.
A politikai megújulás egyik legaktívabb,
de egyben legszerényebb harcosa az el-
sők között tért haza a kényszerű emigrá-
cióból, hozta széles körű is-
mereteit és ismerőseit.

Mosonmagyaróváron
mezőgazdasági akadémiát
végzett, és ott népfőiskolai,
valamint politikai munkát
kezdett, 1947-ben a legfia-
talabb országgyűlési képv-
selő volt. A Demokrata
Néppártban dolgozva min-
dent megtettek a háború utá-
ni sikeres újjáépítés érdeké-
ben, szeretett volna egy ke-
resztény társadalmat kine-
velni. Ismerték a kommunista rendszer
veszélyeit, és tudtak a szovjet emberek
korábbi nyomoráról. Bízta a nyugati
győztes hatalmak segítségével. Ezt
azonban ő is csak a kényszerű emigráció
során tapasztalhatta meg...

A Szabad Európa Rádiónál kapott le-
hetőséget: Zoltán Károly néven népsze-
rű médiapolitikus lett. Czupy Bálinttal
együtt vezették az egyik leghallgatot-

tabb műsort. Igyekezett minden lehetsé-
ges támogatást megszerezni és hazajut-
tatni. A kinti közéleti harc „nemecek”-
je volt.

1990 után a hazai politikai munka
egyik legnagyobb és csendes vezetője
volt. Járva az országot taní-
tott, szervezett és erőt adott
nekünk, kishitűeknek. Az
emigrációban elhunyt nagy
politikusként itthoni újra-
temetését szorgalmazta. Ma-
gas kora ellenére hatalmas
munkabírással szolgálta
honfitársait: a párt, az ala-
pítványok és népfőisko-
lák szervezésével, támo-
gatásával és kapcsolatok
építésével.

Kovács K. Zoltánt a ke-
resztény és a demokrata politikusok min-
taképének tekinthetjük, aki nem ural-
kodni, hanem szolgálni akart. Amikor
egyes párttársai a padlóra kerültek, ak-
kor ő tudott erőt és hitet adni. A győztes
oldalra juttatta, igaz már elhunyt után, a
pártot. Több, sikeres munkát végző kor-
mánytagot ő indított a politikai pályán.
Nagyon hiányzik a közéletből!

Sz. Á.

HÍREK – ESEMÉNYEK

Szalézi „évnnyitó”

A Szent István Magyar Szalézi Tartomány a szerzetesek magyarországi letelepedésének századik évfordulója alkalmából január 26-án rendezte meg a szalézi centenáriumi év nyitóünnepségét. A Szent István-bazilikában Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek mondta az ünnepi szentmisét, majd a kazincbarcikai fiatalok flashmobot mutattak be a bazilika előtti téren. A Budapesti Történeti Múzeum Barokk Csarnokában pedig megnyitották a szaléziak tevékenységét bemutató kiállítást.

Szociális testvérek jubileuma

A Slachta Margit által alapított Szociális Testvérek Társasága szerzetesközösség ebben az évben ünnepli megalakulásának kilencvenedik évfordulóját. A magyar alapítású nemzetközi közösség központja Budapesten van. A 86 tagú magyarországi testvérközösség mellett Kubában, az USA-ban, Romániában és Szlovákiában élnek még szociális testvérek.

Az alapítás kilencvenedik évfordulója alkalmából Pataki Ágnes általános elöljáró január 6-tól jubileumi évet hirdetett meg. A magyarországi testvérek május 10–12. között háromnapos ünnepségsorozatot tartanak, majd augusztus első felében nemzetközi föderációs találkozó lesz Európa három országában, Magyarországon, Romániában és Szlovákiában.

Francia–német megbékélés

A római Pápai Gergely Egyetemen február 7-én konferenciát tartottak az Elysée-szerződés aláírásának ötvenedik évfordulója alkalmából. Az egyezmény aláírása véget vetett a két ország közötti évszázados konfliktusnak. A találkozót Franciaország és Németország szentszéki nagykövetségei szervezték. XVI. Benedek pápa a résztvevőkhöz szóló üzenetében hangsúlyozta: a béke nem magától értetődő állapot, hanem olyan állandó feladat, amelyet újból és újból teljesíteni kell.

KÉT KÉTSZÁZ ÉVESRŐL: WAGNERRŐL ÉS VERDIRŐL

Ha másként is, de mindketten mesterei voltak a zenedrámának. Wagner „Gesamtkunstwerk”-je a zene, a költészet és a színpadra alkalmazás egységével, Verdi pedig romantikus operáinak áriáival, azok szövegével közvetítette a drámai tartalmat. Példának elég a Rigolettót említeni, abból is Rigoletto és Sparafucile kettősét, amely ugyan a zenekar dallamvezetésével, már-már parlando tárgyalja az összeesküvés és gyilkosság körülményeit. De nem kísérletezem olyan fejtegetéssel, amely csak egyetlen dolgot bizonyítana, azt, hogy nem értek a zeneelmélethez. Amit eddig mondtam, a zenét kedvelő laikus véleménye volt.

Richard Wagner és Giuseppe Verdi 1813-ban született. 2013-ban ünnepeljük a kétszázadik születésnapjukat. Színes életük rajza meghaladná az *Életünk* lehetőségeit. Amiről viszont feltétlenül szeretnék megemlékezni, az a közös cél – a zenedráma megteremtése –, valamint az út és mód különbözősége. A wagneri „Gesamtkunstwerk” operái például vitathatatlanul nagyobb szerepet és súlyt biztosítottak a zenekarnak, mint Verdi művei, melyekben az énekelt szöveg volt a főszerep. Ezzel kapcsolatban maradt fenn Verdinek egy igen tömör meghatározása: az opera, az

Rózsafüzér a Vatikánból

A Vatikáni Televízió és az Aleteia internetes portál minden hétköznap délután 4 órától élőben közvetíti a rózsafüzér-imádságot a Szent Péter térről. Az imát mindennap más közösség vezeti: római plébániák, katolikus mozgalmak tagjai, illetve Rómába látogató zarándokok. Az imát vezető külföldiek anyanyelvükön imádkoznak; a résztvevők latinul válaszolnak, így azok is bekapcsolódhatnak, akik televízión vagy interneten (<http://rosary.aletea.org/en>) keresztül követik az eseményt.

Elismerés a Paulinumnak

A szabadkai Paulinum Püspökségi Klasszikus Gimnázium és Kisszeminarium ötvenéves. Ebből az alkalomból a Magyar Nemzeti Tanács mint a vajdasági magyarság országos önkormányzata kifejezte elismerését és tiszteletét az intézménynek a nyelvek, a teológia, a filozófia és a történelem oktatásában elért eredményeiért, továbbá méltányolja a katolikus papi utánpótlás nevelésében betöltött pótolhatatlan szerepét. A tanács elismeri a Paulinumnak a vajdasági magyar közösség megmaradásáért tett erőfeszítéseit és tevékenységeit az elmúlt ötven év folyamán. A Magyar Nemzeti Tanács kifejezi elkötelezettségét, hogy lehetőségei szerint anyagilag is támogatja a Paulinum munkáját, amely ma a szerbiai katolikus egyház egyedüli oktatási intézménye.

Máltaiai ünnepe

Kilencszáz éves jubileumát ünnepelte Rómában a Szuverén Máltai Lovagrend. A Szent Péter-bazilikában tartott pápai kihallgatáson február 9-én XVI. Benedek köszöntötte a rend tagjait. A jubileumi ünnepségen részt vett Kozma Imre, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke is. A Máltai Lovagok hetvenfős magyar küldöttsége február 10-én szentmisén vett részt a Szent Péter-bazilika altemplomában lévő Magyarok Nagyasszonya-kápolnában, és a Szűzanya oltalmát kérték az egész magyar népre. □

A HIT HŐS TANÚI (5.)

Joseph Coutts

Coutts atyát többször halálosan megfenyegették. A kegyetlenkedések árnyékában élő népének atyja volt ő. A Pakisztánban élő 3 millió keresztény sorsának jobbra fordításáért és a vallások közötti párbeszéd erősítésén fáradozott.

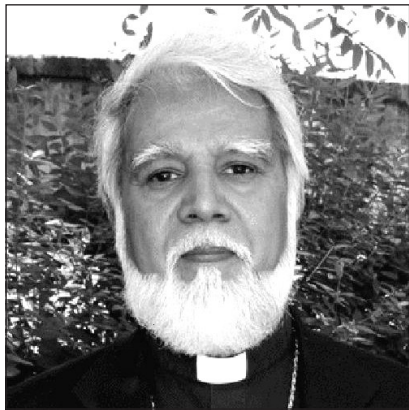
Joseph Coutts 1945. július 21-én született Amritsarban. Nem messze nőtt fel attól a határtól, amelyik elválasztotta a függetlenné vált Indiát az újonnan létrehozott Pakisztántól. Gyermekéveit Lahore-ban töltötte, szülei, gyakorló katolikusokként e szellemben nevelték az ifjú Josephet, hiszen a katolikus vallás tartotta fenn a családot generációkon keresztül a portugál fennhatóság alatt állt Goában, India nyugati partvidékén.

Joseph belépett Karachiban a Krisztus Király Szemináriumba, és 25 éves korában, 1971. január 9-én pappá szentelték. Képességeit hamar felfedezték, és pappá szentelése után Rómába küldték továbbtanulni. Filozófiaprofesszor lett az alma materében, a Krisztus Király Szemináriumban. Innen Lahore-ba ment, mivel a Szűz Mária Kisszeminarium rektorává és Lahore érsekségének vikárius generálisává nevezték ki. Még csak 42 éves volt, amikor a pápa megtette őt az ország délkeleti részén lévő Hyderabad püspökének.

Nehézségek közepette élt, későbbi visszaemlékezéseiben említette, hogy hogyan utazott például autóbusszon a messze élő híveit meglátogatni. Sindh központjában volt a „főhadiszállása”, és ott bekapcsolódott a munkások – akik között sok keresztény is volt – szabadságért folytatott küzdelmébe. Hyderabad egyike Pakisztán azon részének, ahol lehetséges volt bizonyos missziós tevékenységet folytatni. Az ifjú püspök sok új templomot és iskolát hozott létre, beleértve a Joti Nevelési és Kulturális Központot Mirpukhasban.

Mindez megváltozott 1998. május 6-án, amikor John Joseph, Faisalabad (Pakisztán, Punjab tartomány) püspöke öngyilkos lett. Főbe lőtte magát egy bírósági ítélet miatt, amelyik halálra ítelt egy keresztény férfit, Ayub Massihot, akit később végül is ártatlannak nyilvánítottak és akit a Legfelsőbb Bíróság Lahore-ban szabadon bocsátott. Ez azután történt, hogy John püspök keményen küzdött az ország istenkáromlással kapcsolatos törvénye ellen. 1980-ban, Zia-ul-Haq generális diktatúrája alatt hozták meg és lépett érvénybe a Büntetőtörvénykönyv 2958. paragrafusa, ami életfogytig tartó börtönbüntetést szab ki azokra, akik megszenstségtelenítik a Koránt. A törvény előírja a halálbüntetést az olyan cselekményekre, amelyek gúnyt üznek Mohamed prófétából.

John Joseph püspök utódja hat héttel halála után Joseph Coutts püspök lett, és így rá hárult a nehéz feladat, hogy

visszaadja a reményt a katolikus közösségnek, amelyik gyászolta vértanúként tisztelt elődjét. Folytatta a harcot az istenkáromlás-törvény eltörléséért és a keresztények jogaiért. Mint a Caritas igazgatója, rengeteget tett az egészségügyi ellátás, az iskoláztatás, a lakásügy és más hasonló jóléti ügyek érdekében.

De számára a vallások közötti párbeszéd volt. Találkozókat, közös programokat szervezett Faisalabadban és azon kívül. Keményen dolgozott, hogy ledöntse a válaszfalat a keresztények és a mohamedánok között, akik a népesség 95%-

át tették ki. De az istenkáromlás törvénye látszólag áthághatatlan akadályt jelentett. Tragédia mindig akkor történik, amikor a túlbuzgó mohamedánok, a törvény nevében cselekedve, nem várják meg, hogy lezáruljon a hivatalos eljárás, és önbíráskodnak. Coutts püspök ezt egy kongresszuson 2009 októberében ki is fejtette: „Az a probléma, hogy az istenkáromlás törvényével vissza lehet élni, és valóban vissza is élnek vele. Ha téged ezzel megvádolnak, mielőtt ítélet születne, számíthatsz rá, hogy a csőcselék utánad megy, megöl, és senki sem fogja megkérdeni, hogy a vád igaz volt-e vagy sem.”

Coutts püspök szerint az istenkáromlási törvény problémája drámaian növekedett 2001 után, az egyre súlyosbodó nyugatellenes hangulat közepette, amikor az Egyesült Államok bevonult Afganisztánba. A püspök elmondta, hogy ismételen beidézték őt az istenkáromlás törvénye hamis vádjának tárgyalására. Nagy nyomás alatt van, próbálja kiengecsztelni a mohamedánokat.

Minden reménysugár ellenére, a keresztényellenes erőszak veszélye mindig is jelen volt. 2007 februárjában Coutts püspök elmondta, hogy őt – és két másik személyt – halálosan megfenyegették, miután megjelentek egy vallásközi programon. „Minket nem fognak terrorizálni. Folytatni fogjuk vallásközi tevékenységünket az ország társadalmi békéjéért és harmóniájáért” – válaszolt nyugodtan a provokációra a püspök.

De 2009 nyarán is kitört az erőszak egy istenkáromlási törvény-sértés miatt. A legrosszabb eset azonban Gojrahban történt (Faisalabad Egyházmegye). Ott a város keresztény negyedében kilenc embert – többnyire katolikusokat – öltek meg a házaik felgyújtásával.

Két hónappal később Coutts püspök így fogalmazott: „Bár az évek folyamán fokozatos fejlődést tapasztalhatunk abban, hogy hogyan ítélnék meg minket, nem mohamedánokat, mégis állandó feszültségben élünk. De szenvedéseinkkel is tanúságot teszünk Krisztusról”.

Fordította: **Miklós-házy Attila SJ** püspök

BONTÁS BUKARESTBEN

A bíróság döntése értelmében le kell bontani a bukaresti katolikus katedrális földe magasodó, sokak által csak „plázakatedrális”-ként emlegetett 19 emeletes épületet. A toronyház 2006-ban kezdett kinőni a földből a bukaresti katolikus Szent József-székesegyház tőszomszéd-ságában, egy kicsi park helyén. Az építkezés ellen, amely amúgy is illegális volt, több demonstrációt is szerveztek, valamint petíciót is nyújtottak be ellene.

Ioan Robu bukaresti érsek január 25-én jelentette be, hogy a Katolikus Egy-

ház megnyerte az épület lebontásáért indított pert, amit a Román Ortodox Egyház is támogatott. Az ortodoxok támogatását az érsek meg is köszönte a sajtótájékoztatón.

A bíróság az illegalitás mellett azért is döntött a bontás mellett, mert az épület veszélyezteti a templom statikai egyensúlyát, valamint a hívek szabad vallás-gyakorláshoz való jogát. A Szent József-katedrális 1883-ban épült, védett műemléképület.

(MK)

Ramsay Győző

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészségek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: <http://www.katolikus.hu/miserend>

ANGLIA:

London: Csicsó János főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com
Misézó helyek: London, South Croydon, Bristol, Luton, Cambridge, Birmingham; www.magyar-katolikusok.co.uk

Észak-Anglia:

Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Misézó helyek: Rochdale, Wolverhampton, Nottingham. Manchesterben minden szombaton este 7-kor St. Augustin Roman Catholic Church (Az egyetem mellett).

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, tel.: 0043-1/526 49 72; fax: 0043-1/526 49 72 25. Misézó helyek: Bécsúj-hely (Szent József-templom) 17.00-kor; Bécs, vásárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-mail: bmke@katolikus.at, <http://www.katolikus.at>

Pázmáneum: Varga János rektor, A-1090 Wien, Boltzmannngasse 14, Tel.: 0043-1/3191403-18, e-mail: collegiumpazmaneum@gmail.com, Előesti szentmise: szombatonként 17.00-kor. <http://www.pazmaneum.katolikus.hu>

Burgenland/Alsóőr: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pffarramt, A-7501 Unterwart 226, tel.: 0043-3352/34108. E-mail: kersztfalvi@freemail.hu
Misézó helyek: Alsóőr, vásárnaponként 9.15-kor, Felsőőr, vásárnaponként 10.30-kor.

Graz: Msgr. Molnár Ottó, Tel.: 0043-316/68 21 2421; szentmise a hónap első vasárnapján 10.30 órakor, a második vasárnap előtti szombaton 18.00 órakor, a többi vasárnapokon 17.00 órakor a Kalvarienberg-Kirchében, Kalvarienbergstr. 155., A-8020 Graz.

Innsbruck: Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3. A-6020 Innsbruck.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungamseelsorgezentrum d. Diözese Linz, Herrenstr. 2. A-4600 Wels, Tel.: 0043-732/341175, e-mail: emest.szabo@diozese-linz.at; Misézó helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Tatár Zoltán János, A-9854 Malta 74, Tel.: 0043-4733/232 v. 0043-6768 7727 444, e-mail: toltanjanos@gmail.com; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 15.00-kor a Kapuziner Kirchében, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-zárdában, Aigner Str. 135. A-5061 Salzburg Érdeklődni: Bohumy István, tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüsszel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Rue del’Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles. Tel.: 0032-2/64 96 188.

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumônier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liège, tel.: 0032-4/22 33 910; fax: 0032-4/22116 09.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Ft. Kovács József, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 Paris, tel.: 0033-1/42 086170, fax: 0033-1/42 067155, e-mail: missioncatholique@orange.fr; www.magyarmisszio.info

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, mise minden 1. vasárnap: Chapelle Mère Thérèse, Rue Luizet, 69130 Ecully. Maison Louise Thérèse, 10 av. Edouard Payen, F–69130 Ecully, tel.: 0033-4/72 860841.

LENGYELORSZÁG

Varsó: minden hónap második vasárnapján 15.00-kor, Az Úr Mennybemenetele-templom (Kościół Wniebowstapienia Pańskiego), Ursynów, al. Komisji Edukacji Narodowej 101. Metróval a Stokłosy állomásig kell jönni, majd Varsó központja felé sétálni kb. 350 m-t.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Misézó helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempten. Érdeklődni: Ft. Tompa József, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, tel.: 0049-821/21 93 93 30 vagy 0049-821/21 93 93 24, vagy mobil: 0049-152/23 16 27 53. E-mail: augsburgimisszio@web.de; www.augsburgimisszio.de

Bamberg-Eichstätt-Regensburgi Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Misézó helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg.

Esseni Egyházmegye:

Miséző helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Fraziskaner Str. 69a, D-45139 Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: 0049-221/23 8060.

Freiburgi érsekség:

Ft. Lovász Reinholdt plankstadti kooperator, cím: Schwetzingen-Str. 32, D-68723 Plankstadt, havonta magyar szentmisét tart Mannheimben.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye:

Miséző helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd.: Hamburgban: Ft. Rasztovác Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen:

Miséző helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Ung. Kath. Mission, Thieboldgasse 96, D-50676 Köln. E-mail: ungarnzentrum@netcologne.de; tel.: 0049-221/ 238060, fax: 0049-221/ 232120; <http://www.ungarnzentrum.de>

Limburg-Fulda-Mainzi Egyházmegye frankfurti székhellyel:

Miséző helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Tel.: 0049-69/24 79 50 21, 069/24795022, fax: 0049-69/97 78 26 84; www.magyar-katolikusok-frankfurt.de, pal.takacs@magyar-katolikusok-frankfurt.de

München-Freisingi Főegyházmegye:

Miséző helyek: München, Rosenheim, Erding. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Misszió – Ungarischsprachige Katholische Mission, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, 982638, fax: 0049-89/985419. E-mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de Nyugdijas kisegítő: Ft. Buchmüller István ny. plébános.

Münster-Padeborn-Osnabrücki Egyházmegyek:

Miséző helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, Neukirchen-Vluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel.: 0049-251/32 65 01; fax: 0049-251/144 29 31. E-mail: ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passaui Egyházmegye:

Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzenдорferstr. 5, D-94121 Salzweg, Tel.: 0049-8505/1229.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye:

Miséző helyek: Stuttgart, Heilbronn-Horkheim, Balingen-Frommern, Ludwigsburg, Böblingen, Reutlingen, Schwäbisch Gmünd, Eislingen, Weingarten, Heidenheim, Friedrichshafen, Munderkingen, Ulm, Biberach. Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre és Ft. Pilis György, tel.: 0049-731 /38 85 61 15, Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffle -Str. 30, D-70186 Stuttgart. Tel.: 0049-711/2369190, fax: 0049-711/2367393, e-mail: mission@stuttgartikatolikusok.de; www.stuttgarti-katolikusok.de

Würzburgi Egyházmegye:

Miséző hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Koncsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Tel.: 0049-931/38 62 43, fax: 38 64 05.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nufo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, a római Szent István Ház igazgatója, Casa di Santo Stefano, Via del Casaletto, 481, I-00151 Roma, tel. és fax: 0039/06 6530 796, mobil: 0039/348 79 52 165, e-mail: italiamissiohu@gmail.com. Misézó helyek: Róma – minden hó utolsó vasárnapján 11-kor, S. Maria dell’Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya-kápolnájában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Tonale 19, kivéve jan., júl., aug., szept.). Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: Mons. Kovács Gergely, Via del Casaletto, 481; I-00151 Roma, tel.: 0039-06 653 6573, fax: 0039-06 6988 7368, e-mail: gkovacs@tin.it

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarnmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, tel.: 0041-44/36 23 303, e-mail: f.vizauer@gmx.ch; Misézó helyek: Zürich, Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Érdeklődni: Petrovay Zsolt, e-mail: zs.petrovay@bluemail.ch

Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján 10.30-kor. Tel.: 00 41-22/7910458.

Lausanne: Szentmise minden hó 1. és 3. szombat 18.00-kor. Chapelle Servan, ch. Eugène-Grasset 12, Lausanne.

Bern: Ft. Pál István Röm. Kath. Ungarnmission, Pf. 102, CH-3073 Gümligen. E-mail: info@katolikus.ch; www.ungarnmission.ch

Basel: Ft. Pál István, Röm. Kath. Ungarnmission, Wasgenring 47, CH-4055 Basel; tel.: 0041/765185440. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. www. ungarnmission.ch; a Sacré Couer-templomban, Feierabendstr. 68.

*

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia külföldi magyar lelkipásztori szolgálatért felelős püspökének irodája: MKPK, Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálat, Dr. Cserhádi Ferenc püspök, H-1053 Budapest, Papnövelde utca 5–7., Tel./Fax: 0036-1/266–4515, e-mail: cserhati@katolikus.hu □

AZ ÉLET KÖNYVÉBŐL

Keresztelések: *Rauth Sanna Olivia*, R. Julius és Renata kisleánya 2012. július 22-én, *Sinjoanu Maximilian Sergiu*, S. Bogdan és G. Maria kisia és *Winter-Schieszl Carsten Erik Theodor*, W. Thomas és Andrea kisia 2012. július 29-én, *Seehagen Maria*, S. Stefan és Bernadett kisleánya, valamint *Salamon Sofia Laura és Salamon Emilia Luisa*, S. Tibor és Petra kisleányai 2012. október 21-én, *Pelle Gabriel*, P. Lajos és Beáta kisia 2013. január 20-án a müncheni Damenstift- templomban részesültek a kereszt-ség szentségében.

Halottaink: *Kalniczky Imre*, 75 évesen hunyt el, temetése 2013. január 14-én a müncheni Ostfriedhofban volt. Nyugodjék békében!

† Kühár Ferenc Ede OSB (1928–2013)

Életének 85., szerzetességének 68. évében a betegek szentségével megerősítve, január 13-án elhunyt Kühár Ferenc Ede bencés szerzetes.

1928. május 28-án született a mai Szlovénia területén fekvő Pártosfalván. A noviciátust 1945. február 25-én kezdte meg. 1949. november 5-én tett ünnepélyes fogadalmat, majd 1952. június 27-én pappá szentelték, amelynek hatvan-éves jubileumát 2012. július 2-án ünnepelték a győri bencés templomban.

Budapesten, az ELTE-TTK biológia- ké-mia szakán 1955-ben tanári oklevelet szerzett. 1957-ig Pannonhalmán, majd 1994- ig Győrött volt gimnáziumi tanár és diáktotho-ni prefektus. Emellett kisegítő lelkipásztor Ménfőcsanakon, Kismegyeren, majd Győr-szentivánon. 1994-től 12 évig mariazelli magyar gyóntatóként, majd a Tiszaújfalun a bencés nővérek lelkészeként dolgozott.

Két éve egészségi állapota rohamosan gyengült. 2012 nyaratól a Pannonhalmi Főapátság idősek otthonában töltötte utolsó hónapjait. Példaadó türelemmel vett részt Krisztus szenvedésében. A győri bencés templom kriptájában helyezték örök nyugalomra. **MK**

† Bereczki Béla (1950–2012)

2012. december 13-án, életének 63., papságának 30. évében elhunyt Bereczki Béla nürnbergi magyar lelkész, a Váci Egyházmegye papja.

1950. november 17-én született Alsónémediben. Bútoripari szakiskolát végzett, 1968–71 között a drezdai bútoripari kombinátban dolgozott, majd 1975-ig lakásberendező volt Budapesten. Ezután alapvető fordulat állt be életében. 1978-ig a kecskeméti piarista gimnáziumban tanult. Az érettségi megszerzése után, váci teológusként az egri szeminá-

HIRDETÉSEK

Hévízen, a tótól 100 és 1000 m-re apartmanok kiadók. 25 EUR/2 fő. E-mail: info@hevizholiday.com. T.: 0036-83/341 063.

Madárdomb Idősek Háza Budapesten, pihenőövezetben biztonságot, teljeskörű ellátást kínál hátralevő nyugdíjas éveire havi 1200 EUR-ért. Családias hangulat. T.: 0036-30/342 66 99, e-mail: kennedy1@freemail.hu; www.madardombidosekhaza.hu

A Stuttgarti Magyar Katolikus Egyházközség 2013. október 20-a és 29-e között **zarándoklatot szervez Izraelbe.** A 8 napos út alatt szeretnénk felkeresni minden jelentősebb szentföldi kegyhelyet. Az útidíj előreláthatólag 1500 EUR lesz. Kérjük azokat, akik szívesen velünk tartanának, hogy – március 20-ig – jelentkezzenek vagy az egyházközség irodáján (0711-236 91 90) vagy pedig Mezei Tibornál (0723-156 76 22).

riumban fejezte be teológiai tanulmányait.

1983. június 18-án szentelték pappá Vácott. 1983-tól Nezsán, 1985-től Danyban volt káplán, hitoktató és ifjúsági lelkész. 1988-ban elhagyta Magyarországot. A Kölni Főegyházmegyében, Wesselingben káplán, majd 1989-ben a kölni Magyar Katolikus Misszió lelkésze lett. 1998-ban a Bécsi Főegyházmegyében vállalt német nyelvű lelkipásztori szolgálatot: előbb a bécsi Schönbrunn Vorpark plébánián lett ideiglenes plébános, majd 1999-től Niederkreuzstettenbe kapott plébánosi kinevezést. A váci püspök hozzájárulásával és a Bambergi Főegyházmegye megbízásából 2002. szeptember 1-jén átvette a nürnbergi Magyar Katolikus Misszió vezetését, és innen végezte magyar lelkipásztori szolgálatát a Bambergi, az Eichstätti és a Regensburgi egyházmegyék területén élő, magyarul beszélő katolikusok körében. 2011-ben súlyosan megbetegedett, majd nyugdíjazását kérte, és 2012 októberében hazaköltözött Magyarországra, a székesfehérvári papi otthon lakója lett. Röviddel később, december 13-án itt érte a halál. Temetésére december 20-án, az alsónémedi temetőben került sor.

Cserhádi Ferenc püspök

HIRDESSZEN AZ ÉLETÜNKBEN	
Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként: 0,10 EUR	
„Jelige” – postaköltség	5,00 EUR
Üzleti, nyereséges hirdetés betűnként	0,20 EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40 EUR
Egyszerű, 1 „pontos” keret	10,00 EUR
Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.	
Külön kívánságokat esetenként árazunk.	
Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 %, illetve egész évű hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!	

ÉLETÜNK
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ
Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
Telefon: (0049) 89/98 26 37
Telefax: (0049) 89/98 54 19
E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de
www.ungarische-mission.de
*
Főszerkesztő: dr. Cserhádi Ferenc
Felelős kiadó: Merka János
Felelős szerkesztő: Czoborczy Bence
A szerkesztőbizottság tagjai:
Ramsay Győző,
Vincze András
*
Redaktion und Herausgeber:
UNGARISCHSPRACHIGE KATHOLISCHE MISSION
Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
Verantwortlicher Herausgeber: Merka János
Telefon: (0049) 89/98 26 37
Telefax: (0049) 89/98 54 19
E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de
*
Abonnement für ein Jahr: 20 EUR
11 Exemplare
nach Übersee mit Luftpost USS 60
*
ELŐFIZETÉS:
Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni!
Tengerentúlrá, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot.
1 példány ára: 2 EUR
Előfizetési ár egy évre: 20 EUR
Tengerentúlrá USS 60
BANKSZÁMLÁNK:
Ungarischsprachige Katholische Mission
Sonderkonto „ÉLETÜNK”.
Postbank München
Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80
IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03
BIC PBNKDEFF
*
Erscheint 11 mal im Jahr.
Satz: ÉLETÜNK
*
Druck: AMPER DRUCK GmbH
Am Fohlenhof 5.
82256 Fürstenfeldbruck
*
Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei.
A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET MELLÉKELTÜNK.